

STOP UDVISNINGERNE

SYNDEBUKKE FOR EN SYG REGERING

Den 18. juni demonstrerede 7-8.000 mennesker i København under parolen „Nej til tvangsudvisninger – ja til medmenneskelighed“.

Mange af de demonstrerende var ikke „typiske“ demonstranter. Der var mange flere ældre, end man typisk ser på demonstrationer. Der var kun få røde faner og venstrefløjsparoler.

Dråben

Alligevel er det ikke svært at se, hvorfor så mange gik på gaden.

For de fleste handlede det om meget mere end de 282 irakere. Deres skæbne var dråben, der fik det fyldte glas til at løbe over.

Umenneskeligheden og uanstændigheden var gået for vidt.

De 7-8.000 demonstrerende var ikke alene. På få uger har en halv million mennesker skiftet mening: Det var ikke længere i orden at sende dem tilbage. Principper om menneskelighed og anstændighed må stå over love og paragraffer.

Kristelige principper

Også VKO-politikerne forsøger at få det til at handle om principper.

DF-præsten Søren Krarup er naturligvis i en klasse for sig med sin udlægning af, at lignelsen om den barmhjertige samaritan ikke handler om barmhjertighed.

Men Venstres integrationsminister Birthe Rønn Hornbech er også godt med. Sammen med kirkeminister Birthe Rønn Hornbech

har hun fundet ud af, at det skam ikke er ukristeligt at få politiet til at slæbe de irakiske asylsøgere ud af en kirke, tvinge dem ind i et fly og sparke dem ud i Bagdad.

VKO-principper

De fleste andre VKO-politikeres principper er mere jordnære: Lov er lov, og at alt er foregået efter reglerne. Selv om det ikke gør lov til ret, så er vi nu langt tættere på det, der virkelig betyder noget for VKO.

Intet ville være lettere for VKO end at droppe sagen, give irakerne humanitært ophold og så komme videre.

Men netop det at „komme videre“ betyder langt større problemer: En økonomisk krise, de ikke har nogen svar på. En klimakatastrofe, som de ikke vil gøre noget ved. Et nedslidt velfærds- og uddannelsessystem, hvor deres eneste svar er mere marked.

Så hellere gøre de 282 irakere, eller muslimer generelt, til det store samfundsproblem. Eller en bande krig. Eller ...

Racisme

Især racismen har vist sig at kunne bruges i en uendelighed. Den kan gøre i forvejen udsatte grupper til syndebukke for alle de problemer, magthaverne ikke kan løse.

Racismen knytter bånd mellem folk, hvis liv er så forskellige som nat og dag: Det store

flertal af „danske“ arbejdere, pensionister og studerende på den ene side – og det lille privilegerede mindretal af magthavere på den anden.

Racismen splitter folk, hvis livsvilkår – trods forskelle i hudfarve og religion – har rigtigt meget til fælles: Arbejde med stress og dårlig løn. Studier med konkurrence og studiegæld. Pensionistliv med mangel på tryk og omsorg.

De, der accepterer racismen, har langt nemmere ved at acceptere urimelige løn- og arbejdsforhold, utrygheden og den dårlige velfærd – for i det mindste er vi jo „danske“.

Det gør magthaverne langt stærkere, end de er.

Svag regering

For det er en svag regering, som skal bruge syndebukke i stedet for at løse de reelle samfundsproblemer.

Et gammelt kinesisk ordsprog siger: „De store er kun store, så længe vi ligger på knæ.“

De, der demonstrerede 18. juni – og de mange der var enige med dem – har sagt nej til at ligge på knæ for racismen. Det er et stort skridt, men kun det første.

Næste gang vi demonstrerer for et anstændigt Danmark, skal vi ikke kun kræve, at de lader irakerne blive.

Vi skal også kræve, at de løser de reelle problemer med krise, velfærd og klima. Hvis vi gør det – og vi er mange nok – så bliver det tydeligt, hvor små magthaverne er.

OPRØR I IRAN

Millioner af iranere protesterede over påstået valgsvindel fra den siddende præsident. Massive protester har rystet landet.

Læs side 6, 7 & 8

POLITIET OPRUSTER

Den 10. juni gav regeringen så politiet en ekstrabevilling på 651 millioner kroner for at rette op på regnskabssjusk. Politiet er åbenbart ikke underlagt regeringens udgiftsloft - Jesper Jull Mikkelsen ser nærmere regeringens positive særbehandling af politiet.

Læs side 16 & 17

MØRKE SKYER OVER AFGHANISTAN

Mørke skyer trækker op over Afghanistan. 2008 var det hittil blodigste år, siden USA besatte landet i oktober 2001. Kampene er gået hårdt ud over civile afghanere. Og 2009 har vist en stigning i forhold til 2008.

Læs side 13

Efter EU-valget

Den store taber ved EU-valget i juni var de europæiske socialdemokrater. Især Labour i England (15,3 pct.) og det franske Socialistparti (16,5 pct.) led store tab, og de tyske socialdemokrater var med 20,8 pct. ikke i stand til at rette op på katastroferesultatet fra 2004.

Desværre var venstrefløjen ikke i stand til at profitere på det socialdemokratiske nederlag. I Italien kom ingen af de 3 venstrepartier over spærregrensen. Samme skæbne led Olivier Besancenots Nyt Antikapitalistisk Parti i Frankrig med 4,8 pct.

Til lyspunkterne hører, at Venstreblokken i Portugal gik frem og fik over 10 pct. af stemmerne, og at Die Linke i Tyskland fik 7,5 pct. og 8 mandater.

Fremgang for racister og nazister

Derimod var der fremgang for en række racistiske og nazistiske partier. I Holland blev Geert Wilders' Islam-hader-parti næststørst med 17 pct. af stemmerne. Åndsfællerne i Dansk Folkeparti mere end fordoblede deres stemmetal og fik 15,3 pct. Også afdøde Jörg Haiders østrigske Frihedsparti fordoblede stemmetallet til 12,8 pct.

I England kom det nazistiske BNP med 6 pct. af stemmerne ind med 2 mandater. Også i Østeuropa var der fremgang for racistiske og nazistiske kræfter. Med til billedet hører dog også, at Le Pens nazister i Frankrig gik en del tilbage, fra 9,8 til 6,3 pct.

Mellem afmagt og protest

Er vi så på vej mod et fuldstændigt højredrejet Europa? Nej, det er at gå for vidt.

For det første er der millioner af mennesker, der ikke har stemt. Valgdeltagelsen er faldet ved hvert eneste EU-valg fra 61 pct. i 1979 til godt 43 pct. i 2009.

For det andet er det ikke sådan, at de borgerlige generelt er gået frem. Både den konservative og den liberale gruppe er gået tilbage i EU som helhed.

Derimod er de grønne (fx SF) gået frem en del steder. Og der er afgivet ret mange proteststemmer. Det drejer sig fx om det svenske Piratpartiet, som fik over 7 pct. Eller det britiske (borgerlige) uafhængighedsparti, UKIP, som blev næststørst, men ikke spiller nogen rolle ved nationale valg i England.

Det samlede billede af lav valgdeltagelse, proteststemmer og tilbagegang for såvel borgerlige som socialdemokrater peger snarere på frustration og afmagt end på højredrejning hos det store flertal.

Spørgsmålet er i stedet: Hvor går frustrationen hen? Frustration er ikke en permanent tilstand – den kan enten gå til højre eller til venstre.

Og det er her alarmklokkerne bør begynde at ringe.

Den socialdemokratiske tilbagegang (som har varet en del år efterhånden) udtrykker enten utilfredshed med socialdemokratiske regeringer (især i England). Eller at de ikke bliver set som et alternativ til de borgerlige i store lande som Italien, Tyskland og Frankrig.

Søger man radikale svar, kan man enten gå til racistiske og nazistiske partier, som i en del lande er blevet styrket af EU-valget. Eller man kan gå til den radikale venstrefløj, som kun få steder har været i stand til at gøre sig selv til et tiltrækkende alternativ.

Fra protest til modstand

Dette handler meget lidt om valgkamp, taktik og spindoktorer. Christine Buchholz, medlem af ledelsen i det tyske Die Linke, påpeger i sin valgopsummering, at de steder hvor de gennem længere tid har arbejdet i forhold til „boligområder, arbejdspladser, skoler og sociale bevægelser“, ja, det er også de steder, de er gået frem ved valget.

De har fået resultater der, hvor de har lavet „systematisk basisarbejde“. Nå der er gået 3,2 procentpoint frem i Berlin-Neukölln, så skyldes det „ikke et par ugers valgkamp, men et systematisk arbejde i bydelen gennem et tidsrum på to år“. Det betød, at de i valgkampen kunne få nye medlemmer og få flere medlemmer gjort aktive.

Hun har flere eksempler, fx fra bydele i Hamburg, hvor ugentlig synlighed på gaden og aktiv deltagelse i en kamp mod huslejestigninger resulterede i op mod en fordobling af stemmetallet.

Konklusioner

Der er to vigtige konklusioner fra dette EU-valg.

Den dårlige nyhed er, at når venstrefløjen ikke er i stand til at blive et alternativ for langt flere, så står racistiske og nazistiske

BNP's (British National Party) Nick Griffin blev udsat for æg-kastende aktivister der råbte "Nazi scum, off our streets" umiddelbart efter valget til EU-parlamentet.

partier klar.

Ingen steder er det tydeligere end i Storbritannien: En i forvejen upopulær Labour-regering (pga. Irak-krig og nedskæringer) bliver fanget i en kæmpe-korrupsions-skandale. De konservative er ikke bedre, så hvor skal folk gå hen?

Nu er det ikke sådan, at folk er gået fra Labour til nazisterne i BNP.

Exit polls og analyser af valgtallene viser, at mange Labour-vælgere simpelthen er blevet hjemme, og at BNP primært har fået deres stemmer fra de konservative. Men pga. lav valgdeltagelse fik de altså nok til at få to mandater – og dermed masser af penge fra EU til deres nazistiske propaganda.

Socialist Workers Party sendte allerede kort efter valget et 'åbent brev' til resten af venstrefløjen med overskriften: „Venstrefløjen må gå sammen om at skabe et alternativ“. Det må vi håbe lykkes snarest muligt. (Se www.socialistworker.co.uk).

Den mere positive nyhed er, at der faktisk er store muligheder for venstrefløjen.

Christine Buchholz' opsummering viser, at hvis den socialistiske venstrefløj arbejdede langt mere seriøst med „systematisk basisarbejde“, så kan vi også blive et alternativ til langt flere ved valgene.

Især i krisetider er det ikke nok at have en valgkampagne – det handler om at mobilisere til kamp fra neden i hverdagen.

DROP FOLKEBEVÆGELSEN

Faren for venstrefløjen under krisen er at fortsætte med „business as usual“. Krisen stiller langt større krav til klare antikapitalistiske, socialistiske svar. Og til opbygning af modstand og et politisk alternativ.

Det gælder også i Danmark. Her har Enhedslisten gennem flere valg valgt ikke selv at stille op, men at arbejde gennem Junibevægelsen og Folkebevægelsen. Nu er Junibevægelsen død (og fred være med

dem).

Det kunne være et godt tidspunkt at få diskuteret, om det ikke var bedre, at Enhedslisten stillede op selvstændigt.

Ganske vist er Folkebevægelsen i EU-parlamentet medlem af venstrefløjgruppen, og Søren Søndergaard er en god socialist, der har rejst vigtige sager.

Alligevel betyder Folkebevægelsesrammen nogle kraftige begrænsninger på, hvilke alternativer Enhedslisten kan fremføre i en valgkamp. Et par eksempler:

Valg-sloganet „Skal EU bestemme alt?“ er en slet skjult appel til dansk små-nationalisme – selv om vi alle ved, at en Fogh/Løkke-politik (med Pia K som dirigent) sjældent er bedre, men ofte værre end hvad der foregår i andre EU-lande.

Frem for at pege på fælles kamp på tværs af grænser, peger parolen mod nationale løsninger.

Helt galt gik det i sagen om Metockdommen fra 2008, som regeringen og DF så som et angreb på den „stramme danske

udlændingepolitik“.

I stedet for at hilse dommen velkommen og bruge den til at køre en offensiv kampagne mod den racistiske udlændingepolitik i Danmark – sammen med SF og Radikale – så måtte Søren Søndergaard gå balancegang og snakke om, at EU-domstolen havde for stor magt...

Med andre ord: Stort set det samme som DF og Anders Fogh minus racismen.

Folkebevægelsen spiller kun en rolle i kraft af, at Enhedslisten lægger kræfterne i den. Men den begrænser samtidig EL's muligheder for at føre en klar anti-kapitalistisk og internationalistisk politik, når der snakkes EU – fordi der skal tages hensyn til de borgerlige, radikale og socialdemokrater, der også er med, og som af ubegrundet loyalitet får mange pladser på stemmesedlen.

Skal Enhedslisten føre en klar socialistisk politik i disse krisetider, må vi gøre op med „business as usual“ og slagte nogle hellige køer. Folkebevægelsen er én af dem.

Det mener vi:

Hvorfor blive organiseret socialist?

1. maj i år blev der offentliggjort hele to meget interessante meningsmålinger.

Den ene fortalte, at 68 pct. af danskerne mener, at der er betydelige klasseskel i Danmark, og langt de fleste mener, det er vigtigt at tale om dem. Og at mere end 61 pct. mener, at „der er behov for politikere, der tør tale om klassekamp“.

Den anden fortalte, at 32 pct. er enige i udsagnet „Jeg er socialist“.

Selv om de fleste af dem sikkert stemmer socialdemokratisk eller SF, så er „Jeg er socialist“ et *ideologisk* udsagn, der rækker videre end de hundeslagsmål, som politikerne til dagligt er optaget af.

Folk vil ikke bare have mere i løn eller bedre pension. De har grundlæggende andre værdier end de liberalistiske, konservative, kapitalistiske.

Medierne

Men hvorfor fylder en klar socialistisk politik så ikke ret meget i den offentlige debat? Et klart og tydeligt socialistisk parti burde jo så få omkring 1/3 af stemmerne.

En del af forklaringen er mediernes magt. Medierne ejes oftest af de økonomiske magthavere. De videregiver generelt magthavernes verdenssyn – vi hører dagligt om aktiekurser, men sjældent om folks arbejdsforhold. Når skraldemænd strejker,

så hører vi om butiksejers problem med ildelugtende affald, men ikke om, *hvorfor* skraldemændene strejker.

En anden del af forklaringen er, at medier, politikere samt kommentatorer og eksperter – med få undtagelser – er enige om, at det ikke længere findes en arbejderklasse, at klassekampen er død, og at den liberalistiske markedsøkonomi – muligvis med modifikationer – er det eneste, der virker.

Forandring fra neden

Medierne er dog kun en (lille) del af forklaringen på, at socialistisk politik fylder så lidt. Undersøgelser viser, at de fleste mennesker ikke tror ret meget på medierne og mest bruger dem som underholdning.

Den primære faktor i dannelsen af folks ideologiske holdninger kommer fra hverdagslivet – fra oplevelser på arbejdspladsen, fra diskussioner med familie, venner, kollegaer osv. Derfor oplever vi, at udsagnet „jeg er socialist“ stadig giver dyb mening for rigtig mange mennesker, uanset hvad vi ellers får fortalt i medierne.

Men der er langt fra at erklære sig som socialist til se sig selv som aktiv i at skabe forandringer. Når et stort flertal ønsker „politikere, der tør tale om klassekamp“, så udtrykker det to modsatte ting: At flertallet ønsker forandring, men samtidig at

det er andre end dem selv – „politikere“ – der skal skabe denne forandring.

Men det er ikke politikerne, der skaber klassekamp eller forandring. Klassekamp – at udfordre magthaverne – sker, når *vi selv* begynder at handle.

Det sker bare ikke af sig selv. I skolen og på arbejdspladsen lærer vi at indordne os. Hvis ikke vi gør det frivilligt, er der et hav af midler til at få os til det: Straf, firing og meget andet.

Det bliver en kollektiv erfaring, at det er farligt ikke at indordne sig.

Når folk alligevel handler, så er det oftest, fordi de ser, at andre kan gøre det. Det er derfor, at klassekampen oftest bevæger sig op og ned i bølger.

De store velfærdsstrejker og -protester i 2006-7 ville ikke have fundet sted, hvis ikke nogle SOSU-assistenten i Holstebro havde fået nok og gik i strejke. De fik opbakning fra andre, som også havde fået nok, men lige manglede troen på, at det nyttede at protestere.

Socialistisk politik

Men hvis vi skal vente på den næste „store protest“, så kan vi måske komme til at vente længe – også selv om det store flertal ønsker forandring.

Det er her organiserede socialister kan gøre en forskel. Organiserede socialister kan udgøre et netværk på tværs af byer og

arbejdspladser, som knytter de mange ideologiske socialister sammen. De kan rejse spørgsmål om støtte til fx strejkende skraldemænd eller udvisningstruede flygtninge overalt i landet – og derigennem kan de give en mere tydelig stemme til de mange, der har socialistiske holdninger.

Det skulle gerne være sådan, at næste gang folk lufter deres utilfredshed – i familien, blandt venner eller kolleger – så er der organiserede socialister, som kan hjælpe med at gøre utilfredshed til handling.

Flere organiserede socialister kan forkorte vejen fra utilfredshed til handling.

Socialistisk politik handler meget lidt om, hvad røde politikere kan gøre – og rigtig meget om, hvad vi kan hjælpe hinanden med at gøre i fællesskab.

Vi foreslår, at du går med i Internationale Socialister/ISU.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedesvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 23. juni 2009
ISSN 1600-2687

MARXISME 2009

30. oktober til 1. november

**Kapitalismen har spillet fallit
Kom og diskuter alternativer
3 dages politisk festival med
teori, debat og kritisk kultur**

Kapitalismen fungerer ikke. Dette er blevet klart for millioner af almindelige mennesker kloden over. Både for de tusindvis af mennesker, der hver dag oplever krig, sult og fattigdom og for dem der bliver fyret fra deres jobs, oplever stigende ventelister, mangler pasningsordninger til deres børn og ikke kan få arbejde og bolig og dem som hver dag diskrimineres og undertrykkes.

Som krisen forværres gør regeringen, erhvervstoppen og finansverdenen alt hvad der står i deres magt for at få almindelige mennesker til at betale for deres krise.

Men det behøver ikke være sådan

Krisen globalt og i Danmark indeholder muligheder for forandring. Vi har set strejker i Frankrig, England og Grækenland og vi har set modstand fra dem, der oplever krig og besættelse i Mellemøsten.

Marxisme 2009 sætter fokus på modstand!

Kom og vær med til at diskutere fremadrettede perspektiver for en anden verden.

Vi tuner skarpt ind på emner som:

- Klimakrise - en guide for antikapitalister
- Strategier for en anden venstrefløj
- Marx og krise
- Løkket Danmark - samfundets skyggesider
- Imperialisme 2009

For yderligere info, kontakt Sara (2720 3881) eller Lykke (2627 0704) eller se www.socialister.dk

6-8000 mennesker demonstrerede til støtte for irakerne i Brosons Kirken den 18. juni
(Foto: Svend Espensen)

En kamp vi kan vinde

Allerede den første dag, de udvisningstruede irakere søgte tilflugt i en kirke, dukkede 120 aktivister op for at vise deres støtte til irakerne. Støtten er vokset lige siden.

Situationen kan ende på tre måder: 1. Politiet rydder kirken, 2. Irakerne opgiver og forlader kirken og accepterer udvisning, eller 3. Irakerne forlader kirken, fordi de har fået opholdstilladelse.

Som beskrevet i en anden artikel lykkedes det i 1992 en gruppe palæstinensere at presse Folketinget til at give dem opholdstilladelse.

Hvis det skal lykkes at vende folkestemningen, og der samtidig er støtte til irakerne fra både en bevægelse og oppositionen i Folketinget, kan regeringen komme i en situation, hvor den ikke længere kan holde til ikke at give irakerne opholdstilladelse. Tre forhold gør denne situation mulig.

For det første har den irakiske regering vist at den, på grund af internationalt pres, ikke uden videre tager imod tvangsviste irakere. Dette giver os tid til at forsætte kampen.

For det andet er det allerede lykkedes at ændre folkestemningen markant.

Da irakerne havde været i kirken i 5 dage, viste en meningsmåling, at to tredjedele af danskerne mente, de skulle tvangshjemsendes. Da irakerne havde været i kirken i 21 dage, mente under halvdelen, at de skulle tvangshjemsendes. Den del af befolkningen, der mente de skulle have lov at blive, steg i løbet af de 16 dage fra 25 til 40 procent.

For det tredje, så er der blevet opbygget et stærkt og forsat voksende aktivistnetværk, som kan være med til at vende stemningen

yderligere. I København bliver der omdelt 200.000 trykte løbesedler, og der er lavet støttegrupper i Ålborg, Århus, Odense og Farum. Udover denne kampagne har flere organisationer og kendte støttet initiativet.

Den 18. juni havde Bedsteforældre for Asyl taget initiativ til en støttedemonstration. 6-8.000 deltog i demonstrationen, hvor bl.a. Svend Auken talte. At ledende socialdemokrater taler direkte imod regeringen og Dansk Folkeparti i udlændingedebatten kan, hvis folkestemningen går mere med irakerne, hurtigt blive til, at den samlede opposition støtter irakerne.

At stemningen kan vendes betyder ikke at kampen er vundet.

For det første vil en sejr betyde, at samarbejdet mellem regeringen og Dansk Folkeparti bliver svækket. Det vil de gøre meget for ikke sker. For det andet kræver det aktivitet, penge og gode argumenter at have irakerne boende i kirken. Alene det sidste koster over 10.000 om ugen.

For det andet er politiet begyndt anholdelser som forberedelse til tvangshjemsendelse. Hvis de gennemføres, vil Birthe Rønn Hornbech endnu en gang bruge et forvrængt juridisk argument om ligebehandling.

Denne ligebehandling skulle bestå i, at fordi nogle var blevet urimeligt tvangshjemsendt, skal alle urimeligt tvangshjemsendes. Det er ikke lighed, men forsættelse af en urimelighed. Derfor skal kampen fortsætte – også hvis de første irakere bliver hjemsendt.

Vær med til støtte med aktivitet og/eller med penge. Du kan få flere oplysninger på www.kirkeasyl.dk

5 millioner irakiske flygtninge

De irakiske flygtninge, som har søgt asyl i Danmark, er flygtet fra Saddam Husseins regime. Men hvor skrækkeligt Saddam Husseins regime end var, så blegner det i forhold til det Irak, som USA og dets allierede har skabt.

Efter 6 års krig og besættelse er Irak et ødelagt, splittet og ustabil samfund.

I løbet af krigen er en million irakere dræbt og fem millioner drevet på flugt. De befinder sig i Jordan og Syrien eller andre steder i Irak. 5000 udenlandske, heraf 7 danske, soldater, er dræbt i krigen.

Der er stadigvæk krig og mangel på sikkerhed i Irak. Overalt er der militære checkpoints. Betonafspærringer blokerer veje og boligområder. Alene i 2009 er 1000 civile irakere, 250 irakiske sikkerhedsstyrker og 100 amerikanske soldater dræbt.

Netop derfor advarer FN mod at sende flygtninge tilbage til Irak.

VKO ansvarlig

Regeringen og Dansk Folkeparti er ansvarlige for Irak-krigens forfærdelige følger.

I 2003 besluttede de, at Danmark skulle deltage i angrebskrigen på Irak. De løj over for den danske befolkning, ligesom Bush og Blair løj over for deres befolkninger. Danske tropper trak sig ud af Irak i 2007, men Danmark støtter fortsat USA's besættelse af Irak.

Danmark har længe forsøgt at få en hjemsendelsesaftale med Irak. Det har ikke kunnet lade sig gøre, fordi Irak er et svagt og

ustabil samfund, som den irakiske regering ikke kontrollerer. Først da Danmark vred armen om på ryggen af de irakiske myndigheder og truede med at stoppe den økonomiske hjælp, kom der en tvivlsom aftale i stand.

Racisme og islamofobi

Racisme og islamofobi var med til at bane vejen for krigen mod Irak i 2003.

Racisme og islamofobi har forpestet hverdagen for de etniske minoriteter og ødelagt de irakiske asylansøgere mulighed for et liv og en fremtid i Danmark.

Kampen for opholdstilladelse for de irakiske asylansøgere er vigtig for de mennesker, det konkret handler om. Men den er også vigtig, hvis solidaritet og gensidig respekt igen skal blive en naturlig del af vores fælles liv.

LENE JUNKER

Øjenvidne til ødelæggelsen af Irak

Sabah Jawad, iraker bosiddende i England, beretter fra et nyligt besøg i Irak om landets sørgelige situation.

Når man går på gaderne i Bagdad, bemærker man med det samme, at alt ikke er i orden i Irak.

Tusinder af betonafspærringer deler byens kvarterer i små enheder. Overalt er der påmindelser om, at dette er et besat land. Det er en dystre udgave af denne urgamle by.

Dette mønster gentager sig i mindre målestok overalt. Selv lokale veje er blokeret af betonafspærringer. Overalt er der checkpoints bemandede med irakiske sikkerhedsfolk.

De er opstillet med vilje og forhindrer folk i at bevæge sig frit. Der er hele tiden trafikkaos og ingen lyskurve.

Efter seks års besættelse er der stadigvæk stor mangel på drikkevand. Elektriciteten er ofte væk mere end tolv timer dagligt, hvilket er ubærligt i sommervarmen.

Bagdad er i dårligere tilstand end sidst, jeg besøgte byen i oktober 2003. Støvet, som dækker byen, er et tegn på, at der foregår en stor miljøkatastrofe. Forurening og faldende vandstand i Iraks to største floder har betydet, at store områder landbrugsjord nu ligger øde hen.

Landet var engang i stand til at brødføde sine indbyggere. Men nu er irakisk frugt og grønsager forsvundet fra markederne.

Situationen er endnu værre i de sydlige byer, som Basra, som engang var et smukt sted. Basras berømte net af vandløb og små floder er nu åbne kloaker. Stanken rammer en, så snart man kommer til denne storslåede by.

Det er ikke det billede, som USA tegner af Irak. Besættterne påstår, at der foregår en genopbygning, og at de har skabt en demokratisk stat, som er grundlagt på enighed og deling af magten.

Men USA har skabt en svag og splittet stat, og de ønsker, den skal blive ved med at være det, for så er den lettere at kontrollere. Det politiske liv er baseret på religiøs sektarisme og splittelse. Forfatningen er et minefelt, som

sætter regioner op mod hinanden. Ministerierne er fordelt efter religiøse skillelinjer, og der er en udbredt nepotisme og misbrug af offentlige midler.

Besættelsesmagten har bortødslet enorme beløb fra de offentlige kasser. Det eneste, besættelsen har „opnået“, er en omfattende korrupsion, som er ved at fortære den irakiske stat.

Den tidligere elektricitetsminister, Ayham al-Samarrai blev anklaget for at have brugt 100 millioner dollars til en svindelimport af el-generatorer. Han blev dømt i en irakisk ret, men forsvandt på mystisk vis fra Den Grønne Zone i Bagdad for at starte på et nyt liv i USA.

En anden bemærkelsesværdig skandale omfatter Hazim Shalan, en tidligere forsvarsminister. Han blev anklaget for at importere ikke-eksisterende eller defekte våben. Hans to brødre er også implicerede. De er anklaget for at fúske med importgodkendelser til det fødevarer-rationeringssystem, som millioner af irakere er afhængige af.

Besættelsesmagten og irakiske politiske partier overtog Saddam Husseins tidligere paladser. De delte byttet mellem sig som tyve og bemægtigede sig bygninger, som tilhørte folket.

Al-Fadhila partiet tog den store ufærdige Al-Rahman moske i Bagdad. De solgte byggematerialerne og fyldte deres egne lommer.

Mange folk i Irak mener, at disse korrupte og sektariske institutioner blev skabt af USA med det formål at fastholde Irak som en splittet og svag stat.

SABAH JAWAD ER REPRÆSENTANT FOR STOP THE WAR COALITION OG IRAQI DEMOCRATS AGAINST THE OCCUPATION

Irakerne i Brorsons Kirke kan styrke venstrefløjen

Udover at hjælpe 282 mennesker i en meget farlig situation kan det styrke venstrefløjen, hvis det lykkes at presse Folketinget til at lade irakerne i Brorsons Kirke at blive.

For det første fordi det vil demonstrere, at almindelig humanisme stadig har større opbakning i befolkningen end det islamforskrækkede menneskesyn, som har bredt sig ind i regeringspartierne.

For det andet fordi det vil vise, at flygtninge er mennesker og ikke en slags uhyrer, som højrefløjen kan misbruge i det politiske spil.

Ved at vise, at de mennesker der er flygtet ind i Brorsons Kirken, lige som alle andre ville ønske, de kunne leve et fredeligt liv med deres familie, viser vi samtidig, at irakerne i Brorsons Kirke ikke er bekvemmelighedsflygtninge, der er kommet for at nasse på velfærdssamfundet. Når vi beskriver de forhold i Irak, der gør, at de er nødt til at flygte, beskriver vi samtidig den katastrofe, som Irak-krigen er. Dermed bliver det også tydeligt, at krigen ikke har skabt demokrati, som Lykke påstår, var formålet med krigen.

For det tredje vil det være et nederlag for Dansk Folkeparti, som netop soler sig i lyset af et godt EU-valg.

Der er flere forklaringer på Dansk Folkepartis sejr ved EU-parlamentsvalget. Men det viser tydeligt, at hetz imod muslimer stadig styrkes. Denne hetz har legitimeret store dele af regeringens politik. At stoppe denne hetz er med til at stoppe regeringen.

Bedsteforældre for asyl var meget aktive på støttedemonstrationen for irakerne i Brorsons Kirken (Foto: Svend Espensen)

Når det lykkes Dansk Folkeparti at give indvandrerne skylden for udsultningen af velfærdsstaten og den stigende arbejdsløshed, undermineres vores kritik af nyliberalismen og manglende tiltag imod arbejdsløshed. Omvendt vil et nederlag for Dansk Folkeparti være en styrke for de kræfter, der går op imod nyliberalismen.

Det skrev vi i 1992:

Sejr til anti-racister

For 18 år siden søgte 60 palæstinensiske flygtninge asyl i først Enghave Kirke, siden Blågårds Kirke i København, fordi de frygtede udvisning til Libanon, hvor mange af dem risikerede fængsling. Aktionen varede i fem måneder, indtil et flertal i Folketinget vedtog en særlov, der gav de aktionerende og deres familier opholdstilladelse.

Fleire hundrede aktivister – præster, medlemmer af menigheden, folk fra BZ-bevægelsen og fagforeninger – hjalp undervejs med at skaffe mad og tøj og ikke mindst med at rejse en stemning i befolkningen, der pressede oppositionspartierne i Folketinget til at bruge sit flertal imod den borgerlige mindretalsregering.

Sejren var ikke kun vigtig for de palæstinensere, der stod foran udvisning til tortur, fængsling og en usikker fremtid i Libanon og Syrien. Sejren var også vigtig, fordi den var et hårdt slag for racistiske organisationer som Den Danske Forening.

Efter vedtagelsen af særloven skrev vi i Socialistisk Arbejderavis (nr. 79, marts 1992):

„Udvisningen af 200 palæstinensere blev forhindret gennem et omfattende støttearbejde. Sejren skal bruges til at styrke det antiracistiske arbejde.

Torsdag d. 27. februar blev den særlov, der giver cirka 200 udvisningstruede palæstinensere opholdstilladelse i Danmark af humanitære grunde vedtaget. Det er vigtigt at slå fast, at grunden til at palæstinenserne fik lov at blive er, at en masse mennesker har været aktive og kæmpet for palæstinenserne sag. Kirkeaktionen illustrerer, at den gamle parole „handling giver forvandling“ stadig er gældende. Uden aktionen, som har inddraget hundredvis af mennesker, ville palæstinenserne koldt og kynisk være blevet sendt ud af landet til en meget usikker fremtid i Libanon.

Det er vigtigt at huske på, at særloven, der jo kun omfatter en lille gruppe palæstinensere, ikke udtrykker et positivt skift i Danmarks måde at behandle flygtninge på. Det er netop en særlov, som er rettet mod den konkrete situation, kirkeaktionen skabte. Særloven ændrer ikke ved den nuværende praksis for behandling af asylansøgere. Palæstinenserne har ikke fået politisk asyl i Danmark, men en humanitær opholdstilladelse. Det betyder, at Danmark stadig opfatter Libanon som et sikkert land at sende asylansøgere tilbage til.

Nye angreb

Særloven omfatter ikke en lang række palæstinensere, der er flygtet fra f.eks. Syrien eller Vestbredden. Hundredvis af flygtninge fra Rumænien og Somalia, der har ventet på at få behandlet deres asylansøgninger i mere end et år, er heller ikke omfattet af loven. Vedtagelsen af særloven ændrer ikke ved, at Danmark er i fuld gang med at harmonisere flygtningepolitikken til den kommende EF-union, som bl.a. går ud på at udvikle en fælles europæisk flygtningepolitik. Et kommende „Fort Europa“, som sikkert og effektivt skal holde de folk ude, der flygter fra elendige økonomiske forhold, diktaturer, undertrykkelse og politisk forfølgelse. Forhold, som de europæiske lande aktivt har været med til at skabe gennem deres udenrigspolitik.

Palæstinensersagen viser, at det ikke nødvendigvis er politikerne, der har retten til at bestemme. Hvis antiracister organiserer sig og opbygger et aktivt og handlende forum, så er det faktisk muligt, at vi bestemmer.

I kølvandet på palæstinensersagen er der flere steder i landet ved at spire nye antiracistiske grupper frem. I Viborg, Randers, Aalborg og Århus er der opstået nye antiracistiske grupper de sidste par måneder. I København er der opstået en antiracistisk gruppe på universitetet, „Studerende mod Racisme“, som tiltrak 150 deltagere på det første møde.“

Enhedslistens årsmøde

Folketinget frem for bevægelsen

Enhedslisten er et parti i bevægelse. I tider med megen klassekamp og udenomsparlamentarisk mobilisering som sidste år, så rykker Enhedslisten med. Og i tider som nu uden den store bevægelse, så fokuserer Enhedslisten på folketingsrepræsentationen.

Men bag denne blafren i vinden gemmer der sig også en politisk kamp om Enhedslistens fremtid. Skal Enhedslisten være et antikapitalistisk parti af aktivister med rod i arbejderklassen eller skal det være et venstrereformistisk vælgerforeningsparti baseret på meningsmålinger og spin.

Da de offentligt ansatte strejkede i 2008 var Enhedslistens medlemmer og ledelse 100 pct. med. Og det fik forrige årsmøde til at vedtage resolutioner om mere fokus på bevægelse og en plan om at ville være et organiseret arbejderparti, samt en skarp kant overfor regeringen. Til dette årsmøde skulle man tro at denne kant var endnu mere skærpet og betydningen af bevægelse og klasse understreget. Men det gik tværtom.

Årsmødet vedtog med stort flertal at koncentrere Enhedslistens fremtid omkring det næste folketingsvalg. Og den politiske basis udgøres af et ja til at være parlamentarisk sikkerhedsnet under en socialdemokratisk regering og et politisk grundlag

bestående af de punkter hvor SE, Enhedslisten og Socialdemokratiet er enige.

Udvisket profil

Væk er ambitionen om at bygge bevægelse og skabe opposition i arbejderklassen, som selve forudsætningen for at styrke venstrefløjen i folketetinget. Væk er den skarpe kant. Profilen er udvisket i misforstået enhed om nogle krav som ikke er formuleret fra neden og som aldrig bliver regeringsgrundlag, fordi de radikale ikke accepterer dem og Enhedslisten ikke vil vælte en ny SD-SF-Rad. regering, selv hvis den er racistisk, fører krig eller laver nedskæringer.

Nu overlades Enhedslistens politiske indsats til spindoktorerne i Enhedslistens Christiansborgsekretariat og selve udførelsen til folketingsmedlemmerne og andre med parlamentariske hverv.

Enhedslistens medlemmer skal nok hyppigt blive mobiliseret til at uddele flyers for

parlamentariske budskaber prydet af stylede billeder af Ø-politikere osv. Væk er billeder af kassedamer og kranførere, der er i kamp og bevægelse. Væk er forslagene til handling, hvor strejken – demonstrationen – mødet, er selve omdrejningspunktet for Enhedslisten. Stem på os, er det svar medlemmer og arbejderklassen får.

Væk er også troen på at arbejderklassen vil slå mod krisens konsekvenser og perspektivet om et kampdueligt lederskab i fagbevægelsen. Enhedslisten vil fremover komme med mange forslag gennem folketetinget til afbødning af krisen, så den ikke rammer lønmodtagerne så hårdt.

Men det er ikke sådan at Enhedslisten har påtaget sig initiativet for at udfordre fagbevægelsens passivitet og samle de kræfter som vil slå igen. Dertil er hensynet til Socialdemokraterne i fagbureaukratiet og det kommende regeringsskifte blevet for stort blandt de toneangivende i Enhedslistens ledelse.

Klimakamp eller kommunalvalg?

Klimakampen står over sin hidtil mest afgørende mobilisering, når verdens magthavere mødes i København til december.

Enhedslisten er selvfølgelig 100 pct. med bevægelsen, men desværre er det tvivlsomt hvor meget det omsættes i praksis.

Der er jo kommunalvalg få uger inden, og med det entydige parlamentariske fokus, så bør man være bekymret for mobiliseringen. Den politiske kant bliver hverken særlig antikapitalistisk eller arbejddervenlig, som det fremgår af Enhedslistens klasseløse og individorienterede klimamaterialer.

Heldigvis svinger Enhedslisten stadig med bevægelsen, så der er håb forude, når arbejderklassen rykker og vi demonstrerer for asyl. Men der er grund til at styrke den position, som ønsker et antikapitalistisk masseparti af aktivister fra arbejderklassen, og arbejde konstruktivt med alle i Enhedslisten som vil i den retning.

AF JAKOB NERUP

Iran og Vestens hykleri

Der hænger en dyb skygge over alle begivenheder i Mellemøsten. I Iran kalder man det „den sultne ulv“. Imperialismen har været en så ødelæggende og magtfuld kraft, at mange, med rette, mistænker den for at have en finger med i alt hvad der foregår.

Flere uger før opstanden i Iran pumpede USA og Frankrig millioner af dollars ind i Libanon for at forhindre, at Hizbollah og dets allierede vandt valget.

I 2005 organiserede USA's ambassade sammen med andre vestlige magter åbenlyst pro-vestlige libanesiske grupper til at gå på gaden i den såkaldte cedertræs-revolution.

Et år senere støttede de samme kræfter Israel i dets forsøg på at smadre Hizbollah.

De samme kræfter nægtede at anerkende Hamas' valgsejr i Palæstina. Og mens imperialismen fordømmer uregelmæssighederne ved valget i Iran, så ignorerede de Hosni Mubaraks åbenlyse valgsvindel i Egypten – en central allieret for USA i regionen.

Imperialismens finger

Det er ikke overraskende, at mange ser imperialismens finger i den folkelige opstand, der er brudt ud i Iran.

I 1953 blev den nationalistiske leder Mohammad Mosadeq væltet ved et kup organiseret af USA og Storbritannien efter at han forsøgte at nationalisere Irans olie-

ressourcer.

USA's allierede frygter Iran og dets voksende indflydelse. USA hader Iran – ikke fordi det har haft en revolution, men fordi det nægter at slutte fred med imperialismen.

For USA kan Iran blive en nøgle til at holde en række modstandsbevægelser i regionen i skak, fx Hizbollah, Hamas og Mehdi-militsen i Irak.

Mange lande i regionen har haft lignende revolutioner som Irans. Egyptens revolution i 1956 ydmygede Frankrig, Storbritannien og Israel. Den er stadig et af højdepunkterne i arabisk historie.

USA ønsker at tømme Iran, ligesom Egypten blev det. Men hvem kan gøre det? Israel kunne slå de egyptiske og syriske hære i 1967. Men Israels forsøg på at gøre det samme mod Hizbollah i 2006 var en sørgelig fiasko.

USA har brug for Iran

For imperialismen står der meget på spil. Invasionen af Irak i 2003 efterlod USA dybt kompromitteret. USA behøvede Irans hjælp til at standse shia-muslimernes oprør, og USA har stadig brug for Irans velvilje for at kunne afslutte sin strategi med at formindske antallet af tropper i Irak.

USA og Nato har også desperat brug for Irans samarbejde i Afghanistan.

Besættelsen dér er blevet rystet af en hårdnakket modstand, og besættelsesmagterne har desperat brug for en sikker

forsyningsrute, der ikke er afhængig af et kompromis med Rusland eller af Pakistan, som bliver mere og mere ustabil.

Den pris, som USA og Nato kan komme til at betale, anses af nogle for at være for høj. Men Barack Obamas regering er villig til at „tale“ med alle fraktioner i Iran.

Internt i Iran er der også bevægelse i retning af at åbne op mod Vesten. Mousavi og Rafsanjani ønsker en aftale med USA. De anser Ahmadinejad for at være for grov og stædig.

Spiller på flere heste

Men alle fraktioner ønsker at fastholde udviklingen af atomprogrammet. Så Obama spiller på flere heste. Han ved, at han er nødt til at forhandle med vinderen af magtkampen, uanset hvem det bliver.

Nogle i USA ser en chance for at ydmyge det islamiske regime og håber på, at en ny følgelig leder vil dukke frem. De kunne tænke sig en „farve-revolution“ som dem USA har hjulpet med at gennemføre i Ukraine, Libanon og andre lande.

Den slags protester er den letteste måde for lande at blive „USA-venlige“.

Men mange i USA forstår, at reformpolitikkerne står fast på USA's nationale interesser.

Det var under den iranske reform-præsident Mohammad Khatamis valgperiode, at Hizbollah voksede i styrke og i 2000 endelig drev Israel ud af Sydlibanon. Khatami er

ekstremt populær blandt Libanons shiamuslimer pga. hans støtte til modstanden.

USA vil gerne tegne et billede af Ahmadinejad som „ekstremist“. Men USA nægtede at tale med Khatami, da han foreslog dialog, og med Rafsanjani før ham.

USA-frygt

De vestlige magter er præget af dyb usikkerhed om begivenhederne i Iran. Deres største frygt er, at den slags opstande vil sprede sig.

De er parat til at hylde masserne, når de går på gaden. Men de frygter det, som de undertrykte masser i regionen kunne lære af det iranske folk.

USA ønsker, at Iran „kommer ind fra kulden“ – ikke en egentlig revolution.

AF SIMON ASSAF
OVERSAT OG FORKORTET FRA SOCIALIST WORKER –
FULD VERSION PÅ SOCIALISTER.DK

Iran – et regime i krise

Iran er midt i et folkeligt oprør, hvis lige ikke er set siden 1979-revolutionen.

Det begyndte som en protest mod påstået valgsvindel, men er nu blevet en bevægelse, der åbenbarer de dybe modsætninger i det iranske samfund.

Der har været fire afgørende dage i opstanden indtil nu.

Lørdag den 13. juni, dagen efter præsidentvalget, myldrede titusinder af menesker ud i Teherans gader for at protestere mod mistanken om valgsvindel.

Disse protester bredte sig hurtigt til andre byer. Basiji-militsen, som er loyal mod præsident Mahmoud Ahmadinejad, som blev erklæret som vinder af valget, begyndte at slå ned på protesterne.

De hærgede Teheran Universitet, som er centrum for reformbevægelsen. Fem studenter menes at være blevet dræbt. Lignende angreb fandt sted på andre universiteter.

Det dæmpede imidlertid ikke bevægelsen – den voksede. Mandag den 15. juni deltog millioner af mennesker i Teheran i den største demonstration i 30 år. Lignende mobiliseringer fandt sted landet over.

Gennem de næste to dage kæmpede tilhængere af Ahmadinejad og oppositionen om, hvem der kunne mobilisere flest.

Der begyndte at cirkulere rygter om, at dele af revolutionsgarden havde gjort mytteri. Ubekræftede rapporter siger, at chefen for denne elitestyrke i Teheran blev arresteret efter at han nægtede at adlyde en ordre om at angribe demonstrationerne.

Kampene onsdag den 17. juni var afgørende. I Isfahan blev oprør til frygt. Den hadede Basiji-milits gik i offensiven med natlige angreb.

I mellemtiden begyndte der at cirkulere rygter om, at arbejderne på den gigantiske bilfabrik nord for Teheran, Iran Khodra, planlagde at holde to en-times proteststrejker. Og en udtalelse fra den stærkt undertrykte buschaufførers fagforening erklærede sin støtte til demonstrationerne.

En 26-årig arbejder i Iran, som blev kontakten af Socialist Worker torsdag den 17. juni, sagde at mange mennesker følte, at det var „ligesom i 1979“.

„Protesterne er meget opløftende, og de fleste mennesker ser dem ikke som en udfordring af islamisk styre,“ sagde han. „Vi har mistet vores frygt for staten.“

„Mange af de protesterende føler sig ikke specielt knyttet til (reform-elder) Mousavi, og de er frustrerede over manglen på et alternativ til både Mousavi og Ahmadinejad.“

Han talte om den meget spændte situation inden den øverste leder, Ali Khameneis tale efter den kommende fredagsbøn – hvor han beordrede demonstranterne til at standse protesterne.

Fra en af de største protester i Teheran, op mod 1 million mennesker deltog

Reform-politikerne og deres allierede inden for det herskende lag opfordrede til at fortsætte demonstrationerne.

Udfordring

Denne åbne udfordring af Khamenei illustrerer dybden af splittelsen inden for den iranske stat. Mousavi opfordrede til generalstrejke, hvis han blev arresteret.

Men undertrykkelsen begyndte at påvirke demonstrationernes størrelse.

Sikkerhedsstyrker handlede med den yderste brutalitet mod dem, som udfordrede staten ved at protestere. Lørdag den 20. juni skød snigskytter mod folk på gaderne.

Omkring 20 menes at være blevet dræbt, heriblandt en 26-årig student Neda Soltani, hvis sidste øjeblikke blev fanget på et mobiltelefon-kamera.

Hendes død er kommet til at symbolisere styrets grusomme undertrykkelse. Moskeer blev beordret til ikke at holde mindegudstjenester for hende, og hendes familie måtte begrave hende i hemmelighed.

Men kampene fortsatte den dag. Et øjenvidne beskrev, hvordan bygningsarbejdere i Teheran kom nogle af demonstranterne til hjælp:

„Vi så et sammenstød mellem politiet arbejderne fra byggepladsen ved Towhid-tunnellen (i Teheran) fra et vindue i vores lejlighed.

Politiet forsøgte at skyde genvej for at fange demonstranterne i et baghold. Arbejderne brugte skovle, mursten og bygge-redskaber til at standse politiet. På dette tidspunkt sluttede demonstranterne sig til for at hjælpe arbejderne.“

Deltagelsen af arbejderne og de fattigere kvarterer er et tegn på, hvor dybt denne bevægelse rækker ind i det iranske samfund.

Mens Socialist Worker gik i trykken, kom der rapporter om proteststrejker, som skulle omfatte millioner af iranske arbejdere. Mange af rapporterne fra Iran er vanskelige at verificere.

Men øjenvidneberetninger og fotos af massedemonstrationer og gadekampe peger på dybden af rystelserne fra neden i Iran.

Arbejderklassen er nøglen til succes i Iran

Forskelligheden i bevægelsen i Iran afspejler de forskellige kræfter, der er blevet trukket ud på gaden.

For Mir Hussein Mousavis støtter, særligt dem fra middelklassen, handler det om at åbne landet op mod Vesten.

For kredsen omkring hans allierede, Hashemi Rafsanjani, er det en del af en magtkamp i toppen. Men for masserne på gaderne handler det om fattigdom, fremmedgørelse og kampen for at klare hverdagen.

For millioner af kvinder handler det om social frihed og en forkastelse af deres status som andenklasser-borgere.

For studenterne handler det om intellektuel frihed. For Irans forskellige etniske grupper handler det om deres rettigheder. Og for millioner af almindelige mennesker er det blevet en kamp for at kræve ånden fra 1979-revolutionen tilbage.

Lægger man det hele sammen, repræsenterer bevægelsen

al den indespærrede frustration med et styre, som ønsker at knuse ethvert håb om forandring.

Begivenhederne har vist, at millioner af mennesker i Iran ikke længere er indstillet på at fortsætte på den gamle måde, mens landets magthavere synes ude af stand til at herske på den gamle måde.

Men for at bevægelsen kan fortsætte og have nogen som helst chance for succes, må den omdanne sig yderligere.

Den ene kraft, som endnu mangler fuldt ud at lade sig høre, er arbejderklassens kollektive styrke.

Arbejderne i Iran har tidligere rejst sig. Den strejkebølge, der begyndte i 2004, har genoplivet de græsrodskomiteer, der blev grundlaget for arbejderkontrol i 1979.

De spillede en nøglerolle i omstyrtelsen af den vestligt støttede shah.

Begivenhederne i Iran i dag har endnu ikke nået dette trin. Mange af arbejderlederne er i fængsel, og fagforeningsaktivister bliver chikaneret og truet.

Hvor længe Irans herskere kan holde sig ved magten ved vi ikke. Men vi kender heller ikke graden af arbejdernes beslutsomhed.

Det eneste der er sikkert er, at bevægelsen repræsenterer et vendepunkt. For øjeblikket kan styret håbe på, at det kan banke dets modstandere væk fra gaderne.

Men det har tabt sin legitimitet, og fra nu af kan styret kun gennemtvinge sin vilje med knipler og kugler.

FOLKEMAGT RYSTER IRAN

En ny folkelig magt fejrer hen over Iran. I en af de største massedemonstrationer, siden den USA-støttede shah blev væltet i 1979, gik omkring en million mennesker på gaden i hovedstaden Teheran for at protestere mod et valg, som mange mener der er svindlet med.

Massedemonstrationen voksede ud af en hidtil uset protest, der fandt sted fredag d. 12. juni – den dag hvor præsidentvalget fandt sted. Mange mente, at en populær reformpolitiker, Mir-Hussei Mousavi, ville vinde valget.

De var rystede, da den siddende præsident, Mahmoud Ahmadinejad, blev erklæret som vinder – kun få timer efter, at valgstederne lukkede.

Da de frygtede, at der var blevet svindlet med valget, arrangerede Mousavis tilhængere en række offentlige protester. Masser af mennesker viste deres modstand ved at råbe „Marg bar diktator!“ fra hustagene.

Det betyder „død over diktatoren“ og var det slogan, der blev brugt under 1979-revolutionen.

Om lørdagen holdt Ahmadinejad en „sejrsdemonstration“ i Teheran. Men rundt om i byen, og i andre dele af landet, udbrød der spontane demonstrationer, hvor folk råbte: „Vores stemmer blev stjålet.“ I den sydlige ny Isfahan blev uropolitiet drevet ud af mange boligområder.

Politi og styrets militser angreb de protesterende. Demonstranterne svarede igen med at sætte busser i brand og bygge

Millioner af mennesker har demonstreret i Iran

barrikader.

Samme nat holdt studenter, under stigende frygt for et massivt indgreb fra regimet, hemmelige stævner og opfordrede til flere demonstrationer. Den regeringsstøttede milits angreb Teheran Universitet og dræbte fem studenter.

Men protesterne stilnede ikke af. Om mandagen blev der indkaldt til en massedemonstration på trods af regeringens forbud. Denne gang tilsluttede mange almindelige mennesker sig studenterne og aktivisterne, som udgør kernen i reform-bevægelsen.

Regeringens bølger åbnede ild mod mængden og dræbte syv af de protesterende. De-

res død bringer minder om den masseundertrykkelse, som shahen slap løs i de sidste dage, mens hans regime var ved at bryde sammen.

Om tirsdagen aflyste Mousavi yderligere demonstrationer, efter at regeringen havde bøjet sig for kravet om en omtælling. Da Socialist Worker gik i trykken, var der rapporter om begyndende massearrestationer. Tidligere vicepræsident Mohammad Ali Abtah menes at være blandt de anholdte.

Uanset hvad der sker de nærmeste dage, har det iranske folk vist deres magt – og deres tørst efter forandring.

Stop the War om krisen i Iran

Krisen, der udvikler sig i Iran, må ikke blive brugt som anledning til fornyet intervention fra USA's eller Storbritanniens side i regionen eller til yderligere spændinger omkring Irans atomprogram.

Vores ansvar som antikrigsbevægelse er først og fremmest at modsætte os den britiske regerings rolle i regionen og at forebygge, at dens skaber bruges som påskud for at retfærdiggøre et amerikansk eller israelsk angreb mod Iran, et angreb, som ville have katastrofale konsekvenser for hele Mellemøsten og ikke mindst det iranske folk.

Stop the War Coalition mener, at ansvaret for og retten til at løse krisen alene er det iranske folks, og at indblanding udefra ikke kan spille nogen positiv rolle – i særdeleshed ikke indblanding fra de magter, som har hærget nabolandet Irak i en ulovlig krig og besættelse, og som konsekvent har støttet israelsk aggression i regionen.

Det ville være forkert af os at tage stilling til det omdiskuterede resultat af det iranske præsidentvalg. Vi støtter imidlertid retten til at demonstrere fredeligt, ligesom vi støtter det iranske folks ret til politiske, fagforeningsmæssige og andre civile friheder og til

at kæmpe for at opnå dem. Vi fordømmer utvetydigt den iranske regerings nedskydning af demonstranter og andre overtrædelser af demokratiske rettigheder.

Vinoterer os den vrede, som mange iranere udviser over for den britiske regering. Disse følelser afspejler Storbritanniens skamfulde historie i landet – fra kuppet mod Mossadeqs demokratiske styre i 1952 til dets klare støtte til shahens despotiske styre og dets støtte til Saddam Husseins aggression mod Den islamiske Republik i 1980'erne.

Denne vrede kan kun blive forstærket af britisk indblanding i den nuværende krise. Den britiske regering var tavs, da dets allierede Hosni Mubarak forfalskede valgresultaterne i Egypten, og den har nægtet at have noget at gøre med de demokratisk valgte ledere i det palæstinensiske selvstyre og i Libanon. Regeringen støtter det saudiarabiske røver-regime, som ikke behøver at manipulere med valgresultater, fordi der aldrig bliver holdt valg dér.

Regeringerne i Storbritannien og USA ønsker et regimeskifte i Iran for at kunne dominere Mellemøsten og dets ressourcer og at overlade Israel rollen som regionens uantastede militære supermagt. Og en regering, som ignorerede at millioner af dens egen befolkning demonstrerede, da den planlagde krig mod Irak, har ingen ret til at belære andre om demokratiske holdninger.

Idet vi udtrykker vores støtte til hele det iranske folks bestræbelser for et demokratisk resultat af krisen i deres land, vil Stop the War Coalition støtte demonstrationer og initiativer, som afspejler disse principper.

20. juni 2009

Løgn, forræderi og bestikkelse er en central del af systemet

Iran er et land hærget af korrupsion. Almindelige mennesker er nødt til at betale bestikkelse til politifolk og statsansatte. Små forretningsfolk og handlende må betale heftige „bonusser“ til embedsmænd for at få kontrakter.

Denne korrupsion har fået mange i det ledende lag til at luften deres bekymringer over landets indgroede dårlige forvaltning.

Ayatollah Jaleddin Taheri er en ledende figur i den sydlige by Isfahan. I 2002 fordømte han offentligt „de brudte løfter fra revolutionen“ og trådte tilbage fra sin post som leder af fredagsbønnen.

I sin fratrædelsestale sagde Taheri: „Nogle af det privilegerede afkom (sønner af gejstlige) og visse andre mennesker, hvoraf nogle endda bærer kapper og turbaner, konkurrerer indbyrdes om at samle mest rigdom og om at tjene deres egne interesser. De der plyndrer landets rigdomme – ja, jeg skammer mig gul og grøn på vegne af dem, der mener, at muslimers offentlige rigdom tilhører dem, og opfatter landet som deres private, nedarvede ejendom.“

Sin stærkeste kritik rettede han mod regerings-militserne. Han fordømte dem som „håndlangere for tyranni og lejesoldater, ukultiverede, gale køllesvingere med falske ideer og grusom opførsel.“

Den udbredte bekymring tvang parlamentet til at udpege Abbas Palizdar, en tidligere allieret af Ahmadinejad, til at undersøge højtstående embedsmænd. Palizdars undersøgelse afslørede et bestikkelsesnetværk, der nåede helt ind i kernen af det iranske establishment. Det omfattede medlemmer af det magtfulde Vogternes Råd, chefen for særlige undersøgelser, de islamiske revolutionsgarder, efterretningsministeren og selv tidligere præsident, ayatollah Hashemi Rafsanjani.

Den største skandale løb op i omkring 100 millioner US dollars, der forsvandt under privatiseringen af Almakaseb, et stort statsejet handels-selskab, som blev ledet af sønnen af en ledende gejstlig.

Palizdar fandt, at den mest korrupte institution var de magtfulde revolutionsdomstole, som tager sig af afvigende holdninger, narkotikasmugling og blasfemi. Han fandt, at folk med penge eller indflydelse kun havde lidt at frygte fra domstolene, selv om beviserne mod dem var overvældende. De, der ikke kunne betale, blev ikke vist megen barmhjertighed.

Da Palizdars rapport blev undertrykt, brød han sin loyalitet og rejste rundt til universiteterne for at afsløre de korrupte embedsmænd og deres private projekter. Han blev arresteret i juni 2008 og man har ikke hørt om ham siden.

Irans illegale stemmer:

Fra undergrundsavisen „Khiaban“ („Gaden“)
„Vi stoler på gaderne“

Mousavi ved kun alt for godt, hvor dybt såret er. Han ved også, at hans grønne bandage kun er et førstehjælps-plaster på dette sår og ikke en kur.

Mousavi ved, at han ikke både kan være årsagen til smerten og kuren på samme tid.

Mousavi ved, at ikke alt „dette“ er for ham.

Han ved meget vel, og vi ved også meget vel, at havde der været en „bedre“ kandidat end Mousavi med en „mindre ond fortid“, som havde valgt den gule farve til sin kampagne, så ville nationen være blevet gul, og Mousavi ville være gået over på Ahmadinejads side ...

Man kan ikke vide alt dette og ikke være bange for konsekvenserne af, hvad der er blevet sluppet løs. Disse protester kan komme ud af kontrol.

Det endelige krav for denne kampagne er langt fra, at Mousavi skal være præsident, selv om dens officielle farve stadig er grøn.

Velayat-e Faqih eller „De islamiske juristers formynderskab“ er den yderste grænse, som Mousavi har sagt, han ikke vil krydse – denne

yderste grænse bliver nu krydset af dem, der bærer grønt.

Ingen af de politiske lejre – reformpolitikere eller konservative – kan længere kontrollere gaderne, selv om de begge forsøger. Den ene med skydevåben og knipler, den anden ved at invitere folk til at sørge for de døde ved moskeerne – som traditionelt er den politiske magtbase for Revolutionsgarden og Basiji (de frivillige halvmilitære militser), som træner deres sigte-færdigheder på vore brødres og søstres kroppe.

Gader er farlige, ikke kun for os, men endnu mere for dem. Det er derfor, de forsøger at trække os væk fra gaden ved at invitere os til at deltage i fredagsbønnen, efter at vi har sørget over vore døde brødre og grædt over vore ødelagte hjem. Det er ironisk, at det er Mousavi, der inviterer os til at deltage. For at gøre vores protest til grin inviterer de os til at gå i moskeerne, fordi de er bange for „gader“, men de burde vide, at „Vi stoler på gaderne“.

AF SIMIN MESGARI

Under protesterne i Iran er der begyndt at udkomme undergrundsaviser. Denne artikel stammer fra det første nummer af avisen „Khiaban“ („Gaden“), torsdag den 19. juni.

IRANS MAGTHAVERE ER SPLITTEDE

Valget i Iran og de masseprotester mod valgsvindel, der er fulgt efter det, har vist dybe splittelser i toppen af Irans herskende klasse.

Landet er internationalt isoleret, står i en voksende økonomisk krise og bliver styret af en fraktion, der forbindes med „hardlinerne“, som ønsker at høste de største gevinster fra privatiseringen af statsejede virksomheder. Denne fraktion har samlet sig omkring præsident Mahmoud Ahmadinejad. De ser hans populistiske appel som et bolverk mod den dybe utilfredshed, der hersker i landet.

En anden fraktion frygter, at den udbredte korrupsion, som systemet brygger på, undergraver den folkelige opbakning til republikken. De ønsker økonomien åbnet op og at fjerne magten fra de folk, de mener, fylder deres egne lommer. Denne fraktion, der omfatter mange højtstående personer i det religiøse establishment, har sat deres håb til Mir-Hussein Mousavi, som fremstod som første-udfordrer til Ahmadinejad under valget.

Mousavi tilhører styrets ledende kredse. Han var landets premierminister under krigen mellem Iran og Irak fra 1980 til 1988. Han spillede en nøglerolle under fremvæksten af den islamiske bevægelse efter 1979-revolutionen. Han er respekteret for at have holdt økonomien i gang under krigen og anses for at være driftssikker.

Elite

Mousavi mistede magten i 1989, da premierminister-posten blev afskaffet. Op gennem 1990'erne blev han forbundet med den fremvoksende reformbevægelse, som ønskede at begrænse magten for Irans nye elite. Hans mål var at styre Iran i retning af en nyliberalistisk „åbning“ af økonomien.

Mange havde gættet på, at Mousavi ville stille op til præsidentvalget i 1997, men i stedet lod han Mohammad Khatami, der dengang var en ret ukendt gejstlig, stille op. Khatami vandt 80 pct. af stemmerne, da det iranske folk håbede på, at han ville gennemføre reformer.

På trods af dette, og på trods af at han blev genvalgt i 2001, var Khatami ude af stand til at opfylde forventningerne. Dette demoraliserede den bevægelse, der havde bragt ham til

magten.

Ahmadinejad vandt valget i 2005 på et løfte om at rydde op i korrupsion og gøre noget ved fattigdommen blandt store dele af den iranske befolkning. Under hans styre skete der en kraftig vækst i landets økonomi som resultat af stigende oliepriser.

Han brugte disse penge til at udvide sin opbakning blandt de fattige på landet og i byerne – og uddelte endda gratis kartofler under dette års valgkampagne.

Men dele af establishmentet anklagede ham for at formøble olierigdommene og for ikke at have taget højde for det efterfølgende fald i oliepriserne. Samtidig var mange af hans støtter skuffede over, at han var løbet fra løfterne om at gøre noget ved korrupsion.

Ahmadinejad følte sig sikker på at vinde ved valget i sidste uge. De første meningsmålinger viste, at han ville få dobbelt så mange stemmer som sin nærmeste rival. Men målingerne viste også, at afstanden mindskedes, efterhånden som Mousavis kampagne voksede i styrke.

Ligesom Khatami lovede Mousavi udbredte reformer, men også at de ikke ville gå for dybt. Hans vigtigste løfte var at gøre statens finanser offentlige. Dette var en trussel mod dele af den elite, der har skummet fløden fra Irans ressourcer.

Appel

Mousavi er fortaler for en nyliberal politik som middel til at gøre den statsejede sektor mere „effektiv“. Men denne politik har ikke megen folkelig appel, så Mousavi lovede også omfattende sociale reformer.

Han forpligtede sig til at begrænse beføjelserne for det frygtede religiøse politi, som gennemtvinger stramme regler for påklædning og opførsel. Han lovede at åbne topposterne i regeringen for kvinder og at „se på“ de love, der begrænser deres rettigheder.

Han sagde, at han ville bringe politiet under præsidentens kontrol. I øjeblikket er sikkerhedsstyrkerne kun ansvarlige over for den ikke-valgte øverste leder, Ali Khamenei.

Mousavi og andre reform-politikere ønsker at bruge den stigende uro i landet til at fjerne én fraktion af den herskende klasse fra magten. De ønsker Ahmadinejad og hardlinerne fjernet. Men de ønsker også at begrænse omfanget af den

Ahmadinejad følte sig sikker på at vinde ved valget, han havde alle meningsmålinger på sin side.

folkelige vrede. Mousavi opfordrede folk til at blive hjemme om mandagen.

Faren for ham og hans allierede er, at denne bevægelse hurtigt kan komme ud af deres kontrol.

Ender det som i 30'erne?

„Krisen er den værste siden 30'erne,“ hører vi igen og igen. Men én ting er 30'ernes økonomiske krise.

Spørgsmålet er om 30'ernes politiske krise vil gentage sig? Jørn Andersen ser på forskelle og ligheder mellem 30'erne og i dag

Det er en tanke, som de fleste af os helst ikke vil tænke til ende. 30'erne betød ikke bare økonomisk sammenbrud og massearbejdsløshed.

30'erne betød også fascismens sejr i bl.a. Tyskland og Spanien. Og årtiet sluttede med starten på 2. verdenskrig – en krig om opdeling af verden, der kostede 60 millioner mennesker livet. Det blev den hidtil blodigste krig i verdenshistorien.

En krig i dag mellem verdens stormagter ville uden tvivl blive endnu mere blodig. De konventionelle våben blevet langt mere effektive og ødelæggende. Men det er også svært at forestille sig en sådan krig uden brug af atomvåben eller kemiske og biologiske våben, som hver især kan dræbe millioner på kort tid.

Det er den slags tanker, de færreste ønsker at tænke til ende. Men lige såvel som kapitalismen produktionskraft i dag er større end nogensinde tidligere i historien, så gælder det også dens destruktionskraft. Så hvem tør love, det ikke vil ske?

I 1930 var det også de færreste, som kunne forestille sig, at verden 10 år senere ville være i gang med en blodig verdenskrig. Eller at Tyskland – et af verdens største og mest veludviklede lande – 3 år senere ville se starten på 12 år med et brutalt, nazistisk regime.

Kan det ske igen?

Så hvad kan forhindre en sådan udvikling?

At forlade sig på, at magthaverne i dag er blevet „klogere“ eller mindre brutale, er mere end naivt. Krigene i Irak og Afghanistan burde være nok til at droppe den tanke.

En anden indvending er, at „den nuværende krise er snart ovre, og den vil ikke blive lige så dyb i 30'erne“. Det behandler vi i en anden artikel her på siden.

Uanset hvor dyb krisen bliver, så er den

allerede nu dyb nok til, at den stiller de samme grundlæggende spørgsmål som 30'ernes krise: Hvorfor virker kapitalismen ikke? Hvorfor er det os, der skal betale for krisen? – Og først og fremmest: Er der et politisk alternativ?

Fascisme og verdenskrig var ikke et uundgåeligt resultat af 30'ernes krise. Der var masser af modstand. Og den modstand kunne have vundet og dermed ændret verdenshistorien.

Hitlers sejr var ikke uundgåelig. Den var resultatet af en forkert politik hos de to store arbejderpartier, socialdemokraterne og kommunisterne.

Hvis Franco var blevet slået i Spanien i 1936-37, så kunne det selv på dette sene tidspunkt have inspireret til modstand og oprør fra neden i arbejderklassen verden

over. Men det spanske kommunistpartis alliance med det spanske borgerskab – og manglen på et revolutionært socialistisk alternativ – forærede Franco sejren.

I en række andre lande betød 30'ernes krise opblomstring af arbejderkampe, som kunne have stoppet krigsforberedelserne. Det kunne have banet vejen for arbejdermagt i stedet for kapitalmagt – og verden i dag ville have set helt anderledes ud.

Når tingene sættes på spidsen

Det vi (bl.a.) kan lære af 30'erne er, at en krise sætter alting på spidsen. Klasse-samarbejde blive afløst af skærpet klassekonfrontation.

Kapitalistklassen vil bruge alle midler for

at bevare kontrollen – selv at acceptere et fascistisk diktatur.

Om det får lov til at ske afhænger dybest set af, om arbejderklassen er i stand til at kæmpe samlet som klasse mod deres kriseløsninger og for solidariske løsninger og demokratisk kontrol over samfundet.

Her har socialister en vigtig rolle at spille. Et stærkt socialistisk parti kan organisere netværk af aktive, som kan organisere arbejderklassen til fælles kamp.

Men mindst lige så vigtigt: Et stærkt socialistisk parti kan vinde opbakning for en anden politisk løsning på krisen end borgerliges og socialdemokraters.

Menneskehedens fremtid kan afhænge af, om det sker.

Modstand i dag

Selv om vi i Danmark ikke har set ret megen modstand mod massefyringer og lønnedgang, så er der andre steder, hvor folk går til modstand.

I sidste nummer af avisen omtalte vi fabriksbesættelserne i Frankrig, hvor det mange steder var lykkedes at forhindre lønnedgang. Her vil vi omtale en kamp om fratrædelsesgodtgørelser i England og Nordirland. Den har siden inspireret andre til ikke bare at acceptere arbejdsgivernes diktater.

Visteon

I slutningen af marts fik 600 arbejdere på 3 af Visteons fabrikker i Essex, Nord-London

og Belfast at vide, at de var fyret – uden varsel og uden fratrædelsesgodtgørelse.

I Belfast besluttede arbejderne, at de ikke ville forlade fabrikken, og snart fulgte arbejderne på de andre fabrikker deres eksempel.

Visteon er underleverandør til Ford og var indtil år 2000 ejet af Ford-koncernen. Mange arbejdere var stadig på Ford-kontrakter.

Arbejderne i Belfast fastholdt besættelsen i over 5 uger, mens de andre fabrikkers besættelser blev erstattet af blokader, som forhindrede ejerne i at fjerne maskiner, udstyr og lagre.

Kampen blev hurtigt populær, og gennem aktivt strejkestøttearbejde blev information om og støtte hurtigt spredt landet

over.

Men det var da arbejderne truede med at sprede kampen til andre Ford-afdelinger, at Ford-koncernen indvilligede i at gå i forhandling. Indtil da havde Ford fastholdt, at de ikke havde noget med konflikten at gøre. Men med truslen om at sprede kampen, kunne Ford se frem til store tab.

Fagtoppen

Ford indvilligede til sidst i at give et års løn + løn i opsigelsesperioden + en baguddateret lønforhøjelse. For nogle af arbejderne betyder det, at de får £40.000 (over 400.000 kr.) – langt over, hvad Ford ellers har betalt ved fyringer på deres egne fabrikker.

Hadde fagtoppen bakket mere effektivt op om kampen, kunne de havde vundet meget mere – og måske have bevaret deres jobs.

De lokale afdelinger af Unite (svarer ca. til 3F i Danmark) bakkede op om kampen. Men det var fagtoppen i Unite, der fx opfordrede Visteon-arbejderne i Enfield til at stoppe deres besættelse.

Som en af arbejderne sagde: „De fortalte os, hvad vi ikke kunne, men ikke hvad vi kunne gøre. De arbejdede ikke for vores interesse, og nu forsøger de at tage hele æren for aftalen.“

Trods dette er Visten-arbejdernes sejr en stor inspiration for de mange tusinde arbejdere, der bliver fyret – ikke kun i bilindustrien – verden over i disse måneder.

USA's arbejdere i kamp

Krisen truer levestandarden for millioner af arbejdere verden over. Arbejdsgiverne vil forsøge at få arbejderne til at betale for deres krise – og vi får behov for modstand på masseplan, hvis vi skal kunne stoppe dem.

Nogle siger, at frygten for arbejdsløshed betyder, at arbejderne ikke vil gå i kamp. Men faktisk har nogle af de mest inspirerende arbejderkampe fundet sted under en krise.

I 1930'erne så vi den dybeste krise, verden endnu har set. Men det var også et årti med militante kampe. Verden over deltog arbejdere i massestrejker, oprør, mytterier og demonstrationer i protest mod krisen.

Arbejdernes organisationer var markant stærkere i slutningen af 1930'erne end de havde været i starten af årtiet. De voksede gennem kamp.

Teamsters

I 1934 strejkede lastbilchaufførerne i byen Minneapolis – som ikke tidligere havde været i kamp – og krævede fagforeningsrettigheder. Medlemstallet i deres fagforening, Teamsters, steg dramatisk under strejken. I efteråret 1933 var der 75 medlemmer af den lokale fagforening. I juli 1934 var det vokset til 7.000.

De strejkende inddrog bevidst de arbejdsløse arbejdere i konflikten. De organiserede de arbejdsløse til at deltage i blokaderne og protesterne. Det tog luften ud af arbejdsgivernes trusler om at fyre arbejderne og erstatte dem med skruibrækkere.

Strejken blev mødt med en ekstrem brutalitet fra arbejdsgiverne og staten. Politiet skød blokadevagter, mens statens guvernør satte soldater ind og arresterede strejkeledere.

Alligevel blev strejken vundet – og inspirerede andre grupper til at slå. Arbejdere på bilfabrikker i Toledo, Ohio, strejkede adskillige gange i 1934 for overenskomst med fagforeningen og for højere løn. Havnearbejderne i San Francisco strejkede i 83 dage og vandt

overenskomst for alle havne på USA's vestkyst.

Det at der eksisterede grupper af revolutionære arbejdere var en afgørende faktor i mange af disse kampe.

Sit-in-strejker

Arbejderne på USA's bilfabrikker blev gang på gang angrebet af arbejdsgiverne, som forsøgte at fyre folk og skære lønnen ned for at sikre deres profitter.

Alligevel gik de til modstand og vandt store indrømmelser. Den 30. december 1936 besatte over 3.000 arbejdere på General Motors-fabrikken i Flint, Michigan, deres fabrik og strejkede i 40 dage. De vandt overenskomst med fagforeningen for hele bil-industrien.

Disse besættelser blev kendt som „sit-in-strejker“ og spredte sig hurtigt til hele industrien. I 1936 var der 48 sit-down-strejker. I 1937 var der 477, som omfattede over en halv million arbejdere.

Fagforeningerne begyndte at tiltrække folk, der ikke blev anset som „tyspiske“ fagforeningsmedlemmer – kvinder og indvandrere. Det første til at CIO, Congress of Industrial Organizations, et forbund af fagforeninger, blev dannet i USA.

Kampene var ikke begrænset til organiserede arbejdere. Landmænd kæmpede mod politiet for at forhindre, at fagforeningerne beslaglagde deres jord. Arbejdsløse arbejdere og skoleelever protesterede for højere understøttelse og mad.

Denne militans var ikke begrænset til USA – i en række andre lande skete noget tilsvarende.

Man skal ikke romantisere 1930'erne. Det var et årti med hårde afsavn, der endte i en verdenskrig. Men det, at arbejdere stadig var i stand til at gå til modstand under sådanne omstændigheder, kan kun tjene til inspiration – også i dag, hvor en ny krise er i frem-march.

Protester ved Visteon i England

30'ernes krise og i dag

Krisen i dag er endnu ikke nær så dyb som krisen i 30'erne. Om den vil blive det, kan kun fremtiden vise. Men lad os kigge på forskellene i omfang – og på ligheder og forskelle hos de bagvedliggende faktorer.

Krisens omfang

Sammenligner vi produktionen i en række vigtige lande i 2009 med niveauet året før, er alle tallene i minus (Kina er ikke med).

BNP april 2009 i forhold til april 2008:

USA	-2,6%
Frankrig	-3,2%
UK	-4,1%
EU-27	-4,4%
Italien	-5,9%
Tyskland	-6,9%
Japan	-9,1%
Rusland	-9,5%

(Kilde: Stratfor)

Altså en ret markant tilbagegang ca. 1½ år efter at recessionen slog igennem i USA.

Men i 30'erne faldt produktionen over 40 pct. i USA og knapt 30 pct. i Frankrig i forhold til 1929.

Kigger vi på arbejdsløshedstal, så var den i USA på et tidspunkt i 30'erne oppe på næsten en tredjedel, mens den officielle arbejdsløshed i dag stadig er under 10 pct. Her er der dog store udsving. Fx er Spanien ved at nærme sig en arbejdsløshed på 20 pct.

Spørgsmålet er så: Er det fordi krisen bare ikke er nær så dyb i dag som i 30'erne? Eller skyldes det blot, at krisen udvikler sig langsommere?

Ligheder

Både 30'ernes og dagens krise har det fællestræk, at profittaten var væsentligt lavere da krisen slog igennem end 2-3 årtier tidligere. Og at man i stedet for at investere i produktion i stigende grad foretog spekulative og risikable investeringer.

I begge tilfælde betød det, at det langsigtede fald i profittaten blev „skjult“ bag en oppustet bobleøkonomi. Og euforien over bobleøkonomien fik i begge tilfælde både økonomer og lægfolk til at tro på evig fremgang – lige indtil boblen brast.

I begge situationer skete der en kraftig internationalisering af finansmarkederne op til krisen slog igennem – USA lånte til Tyskland i 20'erne, Kina m.fl. til USA i nutiden.

I begge tilfælde betød det, at krisen meget hurtigt blev en international krise.

Men der er også vigtige forskelle.

Statens større rolle

En væsentlig forskel mellem 30'erne og i dag er, at staten spiller en langt større økonomisk rolle i dag end dengang. For USA stod staten i 1929 for 2,5 pct. af bruttonationalproduktet (BNP), i 2007 for ca. 20 pct.

Selv under Roosevelts New Deal nåede de kun op på godt 9 pct. af BNP i 1936.

Statens større andel af økonomien sikrer en vis minimums-efterspørgsel og er derfor en stabiliserende faktor. Det samme gælder staternes forsøg på at afhjælpe krisen med enorme „pakker“, noget som slet ikke fandt sted i 30'erne.

Ingen af delene løser krisen, men kan forklare, hvorfor økonomien ikke er brudt sammen i samme grad i dag som i 30'erne.

Globalisering

Men en anden faktor trækker i modsat retning: Især banker og finansieringsselskaber opererer i langt højere grad på internationalt plan end i 30'erne.

I 30'erne var det stort set kun mindre banker, der krakkede. I september 2008 betød Lehman Brothers' fallit, at en række andre store banker i Europa kom i store problemer.

Det tvang regeringerne til at udskrive store bankpakker for at holde kreditformidlingen i gang. Men det kunne de kun gøre ved at tage dem andre steder fra – steder, som ellers ville efterspørge varer og dermed holde produktion i gang.

En række lande – fx Island, Ungarn og Ukraine – har ikke været i stand til at gennemføre den øvelse og er i realiteten under administration af IMF.

Stat og globalisering

I nogle tilfælde er selv en stor stat ikke stærk nok til at holde hjulene i gang. Fx har Japan været i permanent krise i ca. 15 år. Selv om man har sænket renten til ingenting og staten har sikret massive investeringer (og holdt lønnen nede), så er profittaten stadig lav.

Den japanske stat har i 15 år været i stand til at forhindre et egentligt sammenbrud i den japanske økonomi, men har ikke kunnet sætte gang i væksten igen.

Der er med andre ord grænser for staters økonomiske magt.

Er der en løsning?

Flere gange om måneden hører vi om, at „nu er der tegn på“ – ikke at krisen er ved at være ovre, men at det går knapt så hurtigt nedad. Næste dag eller ugen efter kommer der så tal, der peger i den modsatte retning.

Økonomer snakker nu om enten L-kurve eller en W-kurve.

L-kurven betyder det nuværende fald vil blive efterfulgt af en længere periode med meget lav eller negativ vækst.

W-kurven betyder, at faldet bliver efterfulgt af et opsving – men fordi de grundlæggende profittate-problemer ikke er løst, vil det være et relativt kort boble-opsving efterfulgt af et nyt fald.

Humlen er, at ingen kan vide det.

Hvad vi kan vide er, at 30'ernes løsning med at „trække investeringerne hjem“ (protektionisme og statskapitalisme) ikke er en reel løsning i dag pga. en langt mere globaliseret økonomi.

Imperialisme

Vi står altså med et system af store koncerner – så store at man ikke kan tillade dem at gå fallit, da de vil trække andre store med i faldet.

Hver af disse koncerner er knyttet til en stat – men det er ikke sikkert, at staterne er i stand til holde dem oppe.

Sammenknytningen mellem store koncerner og stat er den anden side af situationen i 30'erne. Økonomisk rivalisering blev til militær rivalisering.

Det var først da 2. verdenskrig startede, at der for alvor kom gang i hjulene igen. Det kan selvfølgelig være en løsning for de kapitalister, der overlever. Men for det store flertal af verdens befolkning vil det være et skræk-scenario.

PAKISTANS NYE KATASTROFE

Pakistans seneste angreb på Swat-regionen har udløst en dyb politisk krise i landet. Geoff Brown vurderer situationen sammen med Asim Jaan, en pakistansk socialist.

Siden starten af maj er der åbnet en ny front i Barack Obamas såkaldte AfPak-krig – Swat-regionen i Pakistan, et bjergigt område i det nordlige Pakistan med en befolkning på blot 1,5 millioner. De fleste indbyggere lever et hårdt liv og regeres af godsejere, hvis korruption ikke kender nogen grænser. Mange rejser til storbyerne i Pakistan eller udenlands i håb om et bedre liv.

I løbet af de sidste 25 år har radikale islamister langsomt haft succes med at etablere sig i området. New York Times har beskrevet, hvordan de præsenterer sig som Robin Hood-typer, der skræmmer godsejerne og har tvunget nogle af dem på flugt. En af lederne, Fazlullah, har indført Sharia-domstole i mange landsbyer og udfordrer de officielle domstole.

USA's angreb i Pakistan er blevet udført ved hjælp af droner ved angreb på Al Qaeda. Resultatet af disse angreb er 14 dræbte Al Qaeda-ledere – sammen med 700 civile. Den vrede, som disse angreb har skabt, har ikke blot øget Fazlullahs popularitet, de har også hæmmet den pakistanske hærs evne til at kæmpe. Mange soldater anser ikke Fazlullah og hans militante islamiske støtter for at være fjender.

GB: Asim, kan du fortælle om baggrunden for den seneste udvikling?

AJ: Den første militære operation i Swat startede i november 2007 under Musharraf-regimet. 900.000 mennesker blev tvunget på flugt, men operationen havde ikke succes med sit erklærede formål, „at genetablere statens indflydelse“ – dvs. at smadre enhver civil modstand mod militære operationer. Den anden militære operation begyndte i juli 2008 samtidig med andre operationer tæt på grænsen til Afghanistan. Fra Swat blev 650.000 drevet på flugt, 450.000 yderligere fra Bajaur-distriktet. Operationen var en fiasko.

Den seneste operation startede den 26. april efter en officiel „militær pause“, hvor den pakistanske provinsregering i den nordvestlige provins, North West Frontier Province (NWFP) formidlede en magtdeling med en ellers fredelig militant gruppe, TNSM (Bevægelsen for Indførelse af Islamisk lov). TNSM ledes af forstandere for islamiske seminarier og har været aktiv i kampagner for islamisk lov siden 1984. De fik indført, at imamer kunne indtræde som dommere ved domstolene i Swat.

Det er ikke første gang, at staten uden held har forsøgt at knuse militante organisationer som TNSM og derefter give magten tilbage til godsejerne. Den gamle godsejerklasses økonomiske magt er ved at smuldre, fordi den neoliberale politik har ramt landbruget hårdt, samtidig med at velhavende pakistansere i udlandet er ivrige for at opkøbe jord og udfylde det tomrum, som staten har skabt inden for områder som uddannelse og sundhed.

Aktuelt er en skrøbelig fred blevet afløst af en frygtelig krig. De fattige klassers bekymringer bliver aldrig taget op ved fredsforhandlingerne. Således er TNSMs sharia-love en udfordring til de gamle magthavere, men

Uddeling af mad i en flygtningelejer i Swat-dalen.

de ender altid med at indgå kompromisser, fordi de aldrig rejser spørgsmålet om de grundlæggende klasse modsætninger i samfundet. I sin kamp mod imperialismen appellerer den islamiske modstand til de laveste niveauer med deres fordømmelse af godsejerne, samtidig med at de gennemfører en ny undertrykkelse, som tillader godsejerstyret at fortsætte.

Fredsftalen blev indgået, fordi der var militær stilstand. Militæret modtog mange tab, og der var voksende lokale protester og gentagne store demonstrationer med krav om stop for kamphandlingerne.

Men mod slutningen af april invaderede den pakistanske hær pludselig Swat. Angrebet har skabt 2,5 millioner flygtninge. I Landhi, som er et stort arbejderklassedistrikt i Karachi, hvor vi arbejder, ankommer nye flygtninge hver dag. Der oprettes lejre overalt for at hjælpe dem.

Hvorfor har Taleban opnået en vis folkelig opbakning?

Det juridiske system i Pakistan er korrupt ind til benet og tjener kun de magtfuldes interesser. Swat var et fyrstedømme, før det tilsluttede sig Pakistan i 1969, og havde et meget mere effektivt juridisk system. Efter 30 år som en del af Pakistan er folk begyndt at ønske sig tilbage til det gamle system, ikke mindst når det drejer sig om tvister om jord, hvilket er et stort problem i området.

Hvordan har resten af Pakistan reageret?

Da Taleban kom til magten i Swat, begyndte de straks at begå uhyrlige overgreb mod enhver, som var imod dem eller som repræsenterede staten, men de gik også til angreb på de rige godsejere. Mange er imod alle autoritære udgaver af Islam. Den veluddan-

nede elite er naturligvis totalt imod. Medierne har bakket regeringen 99 procent op, så folk får kun det at vide, som de militære talsmænd fortæller i medierne om, at de hver dag har dræbt 100 eller flere talebanere. Der findes ingen uafhængige kilder. Medierne fortæller ikke, at overgrebene fortsætter. Mange mennesker støtter regeringens offensiv og siger, at man ikke kan have en stat i staten. Men det vigtigste er, at selv om folk støtter brutaliteten, så spørger de samtidig: „Hvad er dit forslag? Hvilke andre løsninger er der?“

Hvordan reagerer venstrefløjen?

Den egentlige venstrefløj er meget svag. Vi har i vores arbejde erfaret, at nogle af de mennesker, vi har mødt, og som tilhører de religiøse partier, har været yderst villige til at protestere imod krigen. De er klare på, at dette er en imperialistisk krig, mens venstreorienterede og liberale er meget forvirrede. De ser alene Taleban som barbarer, der vil tage alle deres friheder fra dem.

For det andet kommer størstedelen af venstrefløjen ikke fra arbejderklassen, men fra den intellektuelle middelklasse. Krisen har tvunget dem til at fjerne den tynde progressive fernis, de havde, og står nu frem med, hvad de egentlig mener. De hylder pakistansk nationalisme og siger: „Vi må forsvare Pakistan.“ På grund af deres frygt for islamisering er de villige til at bakke op bag drab på tusindvis af mennesker.

Hvad vil der ske nu?

Regeringen siger, at dette bliver et kort og kirurgisk indgreb. I øjeblikket er de fleste optaget af hjælpearbejde og af at hjælpe folk med at flygte fra området. Vi diskuterer med dem. I de sidste uger har vi organiseret

protester her i byen imod krigen. Nu har vi flyttet vores opmærksomhed mod Landhi-området. Vi argumenterer for, at regeringens strategi er langvarig og kan tage årevis at gennemføre. Hvor længe magter vi at tage os af de mange flygtninge her?

Vi planlægger en meget stor protest i området, så vi kan lægge pres på regeringen for at stoppe krigen, som er årsag til denne menneskelige katastrofe.

Problemerne stopper ikke med Swat. Der er tale om en guerillakrig, som kan sprede sig til hele grænseområdet, og de humanitære problemer vil bare vokse. Med mindre der kommer store protester i alle de store byer, så kommer det til at fortsætte, og det kan udløse en borgerkrig i hele Pakistan.

AF GEOFF BROWN, SOCIALIST REVIEW, JUNE 2009
(FORK. UDG.)

Mørke skyer over Afghanistan

Mørke skyer trækker op over Afghanistan. 2008 var det hidtil blodigste år siden USA besatte Afghanistan i oktober 2001. Kampene er gået hårdt ud over civile afghanere. Og 2009 har vist en stigning i forhold til 2008.

Senest er også en tysk soldat dræbt i kamp i Afghanistan. Den første siden 2. verdenskrig. Og Taliban har fået kontrol over en afghansk provins i det vestlige Afghanistan, hvor der indtil nu har været relativt fredeligt.

Fornylig sagde den amerikanske general David Patraeus, at der ikke er nogen tvivl om, at situationen i Afghanistan er blevet forværret gennem de sidste to år, og at der er svære tider i vente.

Antallet af døde udenlandske tropper i Afghanistan er steget med 78 pct. i de første 3 måneder af 2009 sammenlignet med 2008. Det gør det til den hidtil blodigste periode for besættelsesmagten.

Ifølge NATOs egne tal har den afghanske modstand mod besættelsen kraftigt optrappet deres angreb. NATO har optalt 70 pct. flere angreb i perioden, heraf hovedparten i Helmand, hvor især danske og britiske tropper befinder sig.

Også den britiske general og NATO-chef Jim Dutton har annonceret en stigning i krigshandlingerne og forbereder sig på „worst case scenario“ i forbindelse med det afghanske præsidentvalg i august 2009.

21.000 ekstra soldater

Obama og hans folk har fokus på både Afghanistan og Pakistan. Og snart er de ekstra 21.000 amerikanske klar til at gå i kamp i Afghanistan.

Krigen er ved at brede sig til Pakistan, fordi USA gennem længere tid har sendt ubemandede bombefly ind over Pakistan. Målet var Taliban-lejre i Pakistan, som USA mener er årsagen til Talibans fremgang i Afghanistan.

Obama sender 21.000 ekstra soldater til Afghanistan, måske de får lidt mere tid til afslapning som denne canadiske soldat under en øvelse i Khandahar-provinsen.

USA har derfor presset Pakistans hær til at indlede et nyt angreb for at få kontrol over Swat-dalen og grænseområderne til Afghanistan, hvilket den reelt aldrig har haft.

Hæren forsøgte også et angreb i 2007. Det mislykkedes, men næsten en million mennesker måtte flygte pga. kampene. Også i 2008 forsøgte den pakistanske hær uden held at få kontrol over Swat-dalen. Igen blev omkring en million mennesker fordrevet.

Det er baggrunden for, at der blev indgået en aftale med „Bevægelsen til indførelse af islamisk lov“ om at dele magten i starten af 2009. Det fik USA's udenrigsminister, Hillary Clinton, til at gå i offensiven overfor Pakistans regering.

Pakistan modtager årligt en milliard dollars i militær støtte fra USA for at støtte „krigen mod terror“ Og sidst i april indledte den pakistanske hær et nyt angreb. Det har igen sendt millioner på flugt.

Hvis den pakistanske hær heller ikke denne gang kan få kontrollen over Swat-dalen og grænseområderne til Afghanistan, vil det betyde en permanent borgerkrig i Pakistan.

Gade: Større fare for civile afghanere

På NATO ministermødet i starten af juni blev den tidligere leder af USA's specialstyrker i Irak, Stanly McChrystal, udnævnt til chef for

hele NATOs ISAF styrke i Afghanistan. Det betyder, at USA får total kontrol med alle udenlandske tropper i Afghanistan.

Selv forsvarsminister, Søren Gade, erkender i Politiken den 13. juni, at det vil betyde en optræning af krigshandlingerne og større fare for civile afghanere.

Danmark sender i øvrigt yderligere 65 soldater til Afghanistan for at hjælpe med sikkerheden ved præsidentvalget.

LENE JUNKER

Benhård undertrykkelse giver ikke fred i Sri Lanka

Sri Lankas hær (Sri Lankan Army, SLA) har erobret alle de områder, som hidtil har været under de Tamilske Tigres (Liberation Tigers of Tamil Eelam, LTTE) kontrol.

Sri Lankas præsident Rajapaksa har erklæret, at hans militære sejr vil indvarsle en ny æra af fred og velstand på øen. Men det sker ikke. De brutale metoder, som SLA tog i anvendelse for at vinde krigen, samt de horrible tilstande, den besejrede tamilske befolkning nu lever under, betyder brænde på bålet for den tamilske modstand.

FN vurderer, at siden januar er mindst 7.000 mennesker dræbt i SLA's angreb på civile områder. Røde Kors beskriver situationen som et „blodbad“. Internationale journalister og de fleste hjælpearbejdere er forhindret i at besøge det nordøstlige Sri Lanka, som er domineret af tamilsk befolkning.

Selv om man fordømmer SLA's „overgreb“, så har de fleste vestlige journalister og politikere hyldet Tigrenes nederlag, fordi man anså LTTE for at være den vigtigste hindring for fred. Men diskriminationen mod tamiler har eksisteret længe før, den nuværende krig startede i 1983.

Det britiske imperium anvendte del-og-hersk taktikken i Sri Lanka, hvor man fremelskede modsætningerne mellem det tamilske mindretal (primært hinduser) og det singalesiske flertal (primært buddhister). Straks efter uafhængigheden i 1948 fratog den herskende klasse på Sri Lanka de tamilske plantearbejdere deres stemmeret. Disse arbejdere havde briterne hentet fra Indien omkring 100 år tidligere. Dette medvirkede til at stigmatisere de srilankanske tamiler, som har levet på øen i tusinder af år.

Den seneste fast i krigen skyldtes ikke LTTE, men den srilankanske regering. Fra 2002 til 2006 var der våbenhvile, hvor LTTE kontrollerede og fungerede som midlertidig forvaltning i store dele af Tamil Eelam, det tamilske hjemland på det nordøstlige Sri Lanka. Det var Rajapaksas regering, som ikke ville acceptere denne sameksistens og derfor brød våbenhvile – godt opmuntret af Storbritanniens Tony Blair og Gordon Brown og deres „krig mod terror“ og bevæbnet til tænderne med våben fra Storbritannien og Kina.

Der er dog et håb. Hundre tusinder af tamilske flygtninge er begyndt at kæmpe. De permanente protester i London, som ofte er

Sri Lankas hær har erobret alle de områder, som hidtil har været under de Tamilske Tigres kontrol.

endt i kampe med politiet, må være den længste illegale protest i britisk historie. Denne solidaritetsbevægelse er kommet for at blive: Næste gang situationen spidser til i Sri Lanka, vil det ikke være en isoleret militær

kamp, men en politisk, verdensomspændende bevægelse.

AF DAN MEYER, SOCIALIST REVIEW 2009 (FORKORTET UDG.)

Den Himmelske Freds Plads 1989:

KINAS OPSTAND

For tyve år siden slog Kinas diktatoriske regime ned på en landsomfattende demokratibevægelse. *Matthew Cookson* ser her på arven efter opstanden på Den Himmelske Freds Plads.

Billedet af en enkelt trodsig demonstrant, der stopper en konvoj af kampvogne, op-tog millioner af menneskers bevidsthed over hele verden for tyve år siden. Denne enlige mand, der stod imod hærens enorme magt, er kommet til at repræsentere opstanden på Den Himmelske Freds Plads i juni 1989. Den rystede Kinas herskere i deres grundvold.

Magthaverne formåede at slå opstanden ned ved at gå til den yderste brutalitet. Men de har ikke formået at undertrykke dens inspirerende historie eller håndtere de problemer, der lå bag protesterne, og det er med til fortsat at udløse modstand i Kina i dag.

Mange kommentatorer hævder, at 1989-opstanden var en bevægelse mod kommunismen og for frie markedsreformer.

I virkeligheden gik millioner af mennesker på gaderne i Kina for at udfordre det korrupte statsbureaukrati og dets åbning overfor verdensmarkedet.

De kinesiske kommunister under Mao Tse Tung's ledelse tog magten i 1949. De ønskede at opbygge en selvstændig national økonomi, som kunne konkurrere på verdensscenen.

Med socialistiske retoriske floskler gennemførte Kinas nye ledere en politik, der ikke tog hensyn til behovene hos Kinas

hundreder af millioner af udbyttede bønder og arbejdere.

Socialist Worker (*Socialistisk Arbejderavis'* søsteravis, ovs. anm.) beskriver regimet som „statskapitalistisk“. Dets økonomi var baseret på klasseskel og udbytning, men det var staten, snarere end konkurrerende, private virksomheder, der ejede og kontrollerede produktionen.

Regimet efterlignede den måde, samfundet var organiseret på i Sovjetunionen, som selv var blevet statskapitalistisk under Josef Stalins ledelse.

Efter Maos død i 1976 tog Deng Xiaoping kontrol over staten. Han åbnede Kina for det globale kapitalistiske marked i et forsøg på at løse landets økonomiske problemer.

I de følgende år førte dette til et intensivt pres på almindelige mennesker, og studerende, arbejdere og bønder blev ramt. Dette affødte spredte protester, som aldrig fik større udbredelse.

Situationen ændrede sig med den demokratibevægelse, der blev udløst af Hu Yaobangs død den 15. april 1989.

Hu havde været generalsekretær i kommunistpartiet i det meste af 80'erne og ansvarlig for politiske reformer i Kina og Tibet.

Statsbureaukratiet tvang ham til at gå af i 1987 efter en række studenterprotester, som det mente, han var for venligt stemt overfor.

Dagen efter hans død begyndte studenter at samle sig på den gigantiske Himmelske Freds Plads, i centrum af Kinas hovedstad Beijing, for at mindes Hu.

Antallet øgede i løbet af de næste få dage til titusinder af mennesker, inklusiv mange arbejdere.

Talere på pladsen begyndte at rejse politiske krav – herunder demokratiske valg, presse- og forsamlingsfrihed og et stop for korruption i bureaukratiet.

Der fandt også protester og strejker sted i andre kinesiske byer, hvilket var afgørende.

Folk på højrefløjen har en tendens til at fokusere på de enkeltstående trodsige handlinger på Den Himmelske Freds Plads. Men bølgen af masseprotester, der bredte sig over Kina, var afgørende for at forstå, hvorfor Kinas magthavere var så bange – og hvorfor de handlede, som de gjorde.

En skræmt herskende klasse forbød alle demonstrationer lørdag den 22. april – dagen for Hus begravelse. Politiet og hæren stillede sig op på Den Himmelske Freds Plads.

Men gennem hele natten marcherede kolonner af studerende ind på pladsen bag politiets linjer.

Næste dag havde 150.000 demonstranter slået lejr på pladsen, hvor de lyttede til taler, viftede med røde flag og sang den socialistiske slagsang „Internationale“, som var blevet bevægelsens sang.

Af frygt for konsekvenserne af at slå ned på studenterne, gjorde regeringen ingenting. Kinas herskere var i krise. Nogle var usikre på, hvordan hæren ville reagere på protesterne. De vidste ikke, om de kunne stole på, at hæren ville støtte regeringen.

Efter Hus begravelsesceremoni marcherede de studerende ud af pladsen, mens de råbte: „Op med demokrati, ned med diktatur.“

Omkring 150.000 mennesker – halv delen studerende, halvdelen arbejdere – gik derefter gennem Beijing den 27. april. Alle de fabrikker og arbejdspladser, de passede, lukkede, mens folk kom ud for at vise deres støtte.

Tusindvis af arbejdere greb ind for at forhindre soldater i at nærme sig demonstrationen.

Efter et kort dyk i bevægelsen indkaldte en lille gruppe studenterledere til en sultestrejke, der begyndte på Den Himmelske Freds Plads den 13. maj. Det fik bevægelsen til at nå nye højder.

Sultestrejken begyndte med 200 mennesker, men antallet steg hurtigt til 1000, mens tusinder af demonstranter ankom til Den Himmelske Freds Plads. De sultestrejkende forlangte, at Deng trådte tilbage, og at den kinesiske premierminister, Li Peng, blev fyret.

Den næste dag var der en million demonstranter og dagen efter to millioner.

Regeringen forsøgte at neddæmpe sultestrejkerne. Li Peng og Zhao Ziyang, kommunistpartiets generalsekretær, som blev opfattet som venligt stemt overfor krav om reformer, mødtes med demonstranterne.

Da disse samtaler fejlede, erklærede regimet undtagelsestilstand den 19. maj. Godt 300.000 soldater begyndte at rykke ind i Beijing.

Geledet af studerende og arbejdere dannede menneskelige barrikader i udkanterne af byen for at stoppe hæren.

Arbejdere i Beijings metro afbrød strømmen til undergrundsbanen for at forhindre den i at transportere soldater. Arbejdere på jern- og stålværket nedlagde arbejdet, og mange andre arbejdere blev væk fra arbejde.

Barrikader lavet af busser, lastbiler og byggekøretøjer blev sat op. Millioner af mennesker gik på gaden for at stoppe hæren.

Denne fremvisning af deres magt tvang staten på retræte og afslørede hvor dyb en krise, den herskende klasse stod overfor.

To øjenvidner i Beijing rapporterede i *Socialist Worker*:

„I 48 timer har byen Beijing nu været fuldstændig i folkets hænder. Selvom stemningen af spændt, er der ingen fuldskab, ingen plyndring og ingen vold. På en strækning af 1000 meter må der være over 100 busser arrangeret i komplicerede mønstre for at blokere vejen.“

„Barrikaderne kan ikke – og skal ikke – stoppe tanks. Idéen er at stoppe og sinke troppernes fremrykning, så folk kan diskutere med soldaterne og få dem til at vende om, som det er sket så ofte i de

seneste dage. Hele byens centrum – et område på måske 10 gange 10 kilometer – er nu under arbejdernes og studenternes kontrol.“

„Overalt kører åbne lastvogne fyldt med arbejdere og studerende forbi. De har alle røde flag og bannere vajende, mens de kører fra barrikade til barrikade og checker op på situationen... Og alle synger 'Internationale' om og om igen.“

Store protester fandt også sted i resten af landet, og én million mennesker demonstrerede i Hong Kong, som skulle tilbagesendes til Kina af Storbritannien i 1997.

Et dødvande udviklede sig i Beijing, som tillod regimet at trække vejret og forberede sig. Deng Xiaoping og seks militære kommandanter sammensatte en task force, der skulle knuse opstanden.

Tropper rykkede ind i Beijing den 3. juni. Armerede biler og tanks smadrede ind på Den Himmelske Freds Plads tidligt om morgenen og skød på demonstranterne.

Den kinesiske hær hedder Folkets Befrielseshær, og frem til dette øjeblik troede de fleste demonstranter ikke, at de rent faktisk ville skyde på folk.

Chokerede arbejdere strømmede ud på gaderne i solidaritet med de studerende, og mange blev skudt ned. De kæmpede imod, satte ild til barrikader og kastede mursten, sten og benzinbomber mod hæren.

Det tog tropperne indtil aften den næste dag at kvæle modstanden, idet de brugte de mest voldelige og blodige metoder.

Det kinesiske Røde Kors anslår, at dødstallet var 2600 – hvad det senere trak tilbage efter pres fra regeringen. Mange tusinder blev såret, og sårede fyldte hospitalerne.

Undertrykkelsen fortsatte. Titusinder af mennesker blev arresteret, og mange blev henrettet. Ingen ved, hvad der blev af den anonyme demonstrant, som stoppede kampvognene den 5. juni.

Deng og Kinas magthavere var i stand til at fortsætte deres frie markedsfremstød og skabte et endnu mere ulige samfund.

I de seneste år er der sket en stigning i kampniveauet, idet arbejdere har demonstreret og strejket mod tyranniske ledelser og fyringer, og bønder har protesteret mod uretfærdige skatter og korrupte lokale bureaukrater. Studerende har også protesteret.

Den modstandsånd, der blev vist for tyve år siden på Den Himmelske Freds Plads, lever stadig.

Begivenhederne i 1989 viste, til trods for deres blodige slutresultat, at Kinas arbejdere, bønder og studerende har magten til at udfordre landets magthavere og i sidste end potentialet til at vælte dem.

Det er dét mareridt, der stadig giver slagterne fra Beijing søvnløse nætter.

En arbejder i Halnan-provinsen producerer tekstil til eksport til USA

Kina på den økonomiske verdensscene

Kina stod ikke bare overfor en politisk krise i 1989 – det var også en økonomisk krise. Den kinesiske økonomi voksede massivt gennem 1980'erne, men den kom i stigende grad ud af de kinesiske lederes kontrol.

I efteråret 1988 var inflationen steget til niveauer uset siden 1949, og mange af de nye jobs, der var skabt i løbet af 80'erne, forsvandt.

Regeringens forsøg på at løse dette ved at kontrollere priserne gjorde kun tingene værre.

Det er derfor, arbejderne var så vigtige for bevægelsen i 1989. Lederskabet efter Mao havde lovet dem et bedre liv, men havde så fjernet meget af det, der var vundet i løbet af de tidlige 80'ere.

De arbejderorganisationer, der var blevet dannet i Kinas største byer, lagde vægt på inflation og jobsikkerhed sammen med bredere spørgsmål angående demokrati og myndighedernes korruption.

Da regeringen slog hårdt ned efter den 4. juni, gjorde det den økonomiske krise værre – den kinesiske økonomi havde negativ vækst i et år og stagnerede derefter.

Da økonomien begyndte at komme sig i de tidlige 1990'ere, var det i høj grad i kraft af to udefrakommende faktorer, som Kinas ledere var parate til at udnytte. Den ene var særegen for Kina, den anden havde bredere økonomisk betydning.

Den første var, at kapitalister fra Hong Kong flyttede deres virksomhed til det egentlige Kina forud for områdernes genforening i 1997.

I midten af 1990'erne beskæftigede kapitalister fra Hong Kong flere personer i det sydlige Kina end i selve Hong Kong.

Den anden faktor handlede om fænomen, der var begyndt at hedde „globalisering“. Store vestlige firmaer lukkede i stigende grad deres fabrikker og fik underleverandører i den tredje verden med deres små og billige sweatshops til at stå for produktionen.

Dele af Kina var ideelt placeret til at profitere af dette. En stor del af den dynamiske vækst i 1980'erne var kommet fra små fabrikker på landet, der producerede delkomponenter, sko og tøj. De kunne med lethed omstille sig til at producere til verdensmarkedet.

De lå koncentreret i kystområderne fra Shanghai ned til Hong Kong – områder som forandredes til ukendelighed.

Kinas økonomi voksede med over 10 procent om året gennem 1990'erne, idet disse fabrikker blev den primære kilde til først forbrugsgoder og siden til virksomhedselektronik, der blev importeret af USA og Vesteuropa.

Kina producerer i dag de fleste af verdens DVD-afspillere og kopimaskiner.

Kinas arbejdere har betalt en høj pris for dette. De nye industrier underminerede indtjeningen på de statsejede fabrikker, og fra midten af 90'erne og frem var der omfattende lukninger.

Omkring 45 millioner arbejdere mistede deres arbejde. Arbejdsløsheden nåede 50 og endda 60 procent i visse byer.

Samtidig blev 14-timers arbejdsdage og 6-dages arbejdsuger standarden i de fabrikker i de nyindustrialiserede områder, som producerede til eksport. Fysisk og seksuel mishandling var almindeligt, og de fleste arbejdere oplevede at få deres løn for sent eller slet ikke.

Vestens efterspørgsel efter billige importvarer sikrede, at økonomien fortsatte med at udvide sig selv gennem den asiatiske krise i 1997 og dot.com-boblens kollaps i 2000 og 2001. I 2003 tiltrak Kina mere udenlandsk kapital end noget andet land.

Men den ukontrollerede vækst i eksportindustrierne har i massiv grad forvredt Kinas generelle økonomi. Idet landets økonomi ikke selv kan producere de råmaterialer og komponenter, som eksportindustrierne har brug for, så er Kinas import steget næsten lige så hurtigt. Landet er nettoimportør.

Kinas fortsatte vækst er kommet til at

afhænge stort set fuldstændig af eksport til USA, og selv en mindre nedgang kan have store konsekvenser.

Eksportindustrierne er også afhængige af et konstant tilskud af frisk arbejdskraft fra landområderne.

Bønder kan tjene langt mere i sweatshops, end de kan i landsbyerne, ligegyldigt hvor dårlige forholdene er, og arbejdsgivere er begyndt at tro, at der vil være tilstrømningen af ny arbejdskraft er uendelig.

Men så tidligt som 2006 kom der færre migranter til de nye fabrikker. Provins efter provins var tvunget til at øge deres minimumslønninger for at tiltrække dem, men regeringens forsøg på at sætte skub i fødevarerproduktionen ved at betale bønderne mere undergravede dette.

Så ramte finanskrisen. Eksporten til USA er faldet siden 2007, men sidste år faldt det massivt.

Ingen kender det præcise tal, men det er sandsynligt, at omkring 20 millioner migrantarbejdere har mistet deres arbejde i de nyindustrialiserede områder og har været tvunget til at tage tilbage til deres landsbyer.

Regeringen forsøger at holde en egentlig recession fra døren ved at øge de offentlige investeringer massivt, men det er for tidligt at sige, om det vil virke.

Kinas voldsomme ekspansion siden 1989 har forandret landet til en økonomisk magt på verdensplan – men én der i høj grad er afhængig af verdensøkonomiens tilstand.

Hvis Kina i dag er et langt rigere samfund, så er det også langt mere ulige. For de fleste arbejdere og bønder stiger den økonomiske usikkerhed og ustabilitet.

Tyve år efter Den Himmelske Freds Plads har de grundlæggende forhold, der skabte det største udbrud af vrede i arbejderklassen i landet siden 1927, ikke ændret sig fundamentalt.

Formanden for foreningen forældre mod politibrutalitet indleder grundlovsmødet

GRUNDLOVSTALE

ULIGHED I STRAFFESYSTEMET

Foreningen *Forældre mod Politibrutalitet* holdt grundlovsmøde under titlen „Forsvar for demonstrationsretten“. Vi bringer et uddrag af den tale, advokat Michael Bjørn Hansen holdt mellem regnbuerne.

„Da jeg efter skolen kom ud som advokat så jeg, at den ulighed som er ude i samfundet også genfindes i straffesystemet. Når man går ind og dissekerer den formelle lighed, man snakkede om på det juridiske område, bliver det tydeligt, at systemet vender den tunge ende nedad.

Vi har nogle enkelte tilfælde som Stein Bagger og en Kurt Thorsen som bliver taget fra den ene side af samfundet. Men hvis man går ned og ser, hvad der bliver straffet for, så har vi nøjagtigt den klassesdeling på det strafferetslige område, som vi har i resten af samfundet.

Der var en borgmester i Hørsholm kommune, som forleden dag anmeldte vores nuværende statsminister for at fukse med regnskaber og for at betale private udgifter på det offentlige regning. Jeg tør godt vædde en lys Tuborg på, at der ikke bliver nogen statsminister straffet for det.

Hvis vi ser på skatteretten, ser vi masser af store selskaber, som hvert år unddrager at betale 10 milliarder kr. i skat – og vi ser måske en efterregulering, men vi ser aldrig strafesager.

Og det går igen med klager imod politiet. Systemet virker perfekt – der sker selvfølgelig aldrig politiet noget i de sager. Hver gang der begås fejl i toppen, sker der ikke noget.

Reaktionstid under et minut

Hvis vi så vender blikket mod den anden del af samfundet – dem der ikke sidder så højt på strå – så kan vi se, hvad der sker på det strafferetslige område. Ja, der foregår jo en masse småkriminalitet.

Folk går i butikker og stjæler et eller andet, og der ser vi jo afregning på stedet. Det er lette forbrydelser at efterforske og babubabu – hvis stormagasinet ringer, så kommer strisserne, og reaktionstiden er under et minut.

Der er ingen grænser for, hvor hurtigt samfundet kan reagere i disse tilfælde – og så er det er lige meget, hvordan butikken har valgt at sætte varen frem.

Demonstrationer

Hvis vi så ser på hvad der sker omkring demonstrationerne, så kan vi jo starte med at spørge: Hvad er formålet med demonstrationer?

Ja, vi kan jo gå tilbage til vores børnelærdom, hvor vi lærte om det her retfærdige samfund, hvor vi fik fortalt, at hvis der er nogen, der ikke er tilfredse med det her samfund – og det er jo navnlig dem som ikke sidder på den grønne gren, og som skal ud og forsvare nogle rettigheder – så er det jo ofte demonstrationer der skal bruges.

Det er jo klart, at det ikke er folk fra whiskeybæltet, som har brug for at demonstrere, deres verden er i alle henseender cementeret og beskyttet.

Demonstration er i høj grad for grupper,

der er i klemme i det her samfund. Og hvordan behandler man så de her demonstrationer?

Ja, man har i dag efterhånden fået lavet forskellige regler, så man kan foretage masseanholdelser. Og man har regler om, at hvis bare folk er til stede på et forkert sted på det forkerte tidspunkt, kan de anholdes.

Som om det var en krig

Der står jo i retsplejeloven, at disse indgreb skal laves så skånsomt og hensynsfuldt som overhovedet muligt. Men når man så oplever store anholdelser, og man oplever, at de anholdte bliver sat på gaden i håndjern i flere timer, og at de skal vente på en station hele natten, så er det ren og skær straf.

I min optik er det som om, at politiet forsøger at leve op til sin rolle i det klassesdelte samfund. Man skal i virkeligheden medvirke til, at demonstrationer er noget man ikke skal gøre. Det er ikke pænt på facaden, det skal helst ikke foregå.

Derfor træner politiet også til disse begivenheder, som om det var en krig.

Hvis du vil være aktiv i Forældre mod Politibrutalitet eller har brug for hjælp, kan du kontakte Lisbet på tlf. 28 38 30 77 (du behøver ikke være forælder for at være med.)

Hvis du vil læse beretninger fra gaden eller læse om deres andre aktiviteter så tjek: www.foraeldremodpolitibrutalitet.dk

Ekstrabevilling til politiet for aller-sidste gang ...

Regeringen, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance er blevet enige om (endnu engang) at tilføre ekstra penge til det danske politi. Denne gang drejer det sig om 651 millioner kroner.

Denne ekstrabevilling er endnu en i rækken af en længere gave-regn, som den borgerlige regering har sendt til politiet. På finansloven var der afsat 850 millioner kroner ekstra for at rette op på politireformen.

Den 10. juni gav regeringen så politiet en ekstrabevilling på 651 millioner kroner for at rette op på regnskabssjusk.

Det kan undre, at alle andre dele af den offentlige sektor skal være på kronisk slankekur, men kassen står åbenbart på vid gab for drengene med blå blink og pistoler.

Justitsminister Brian Mikkelsen smiler og tror, at de ekstra penge vil skabe ro, mens retsordføreren for Venstre, Kim Andersen, siger, at det er „absolut sidste gang“, Rigspolitiet kan komme til politikerne og bede om ekstra penge.

Gad godt vide om han selv tror på den?

Politiets fysiske magt vokser

Ja, så fik det danske politi også vandkanoner. Det er kun det sidste nye våben i opbygningen af et stærkere politi. Men der er stor opbakning til politiet, og årsagen er enkel: Vi ønsker jo alle at kunne leve trygt og godt – ik'?

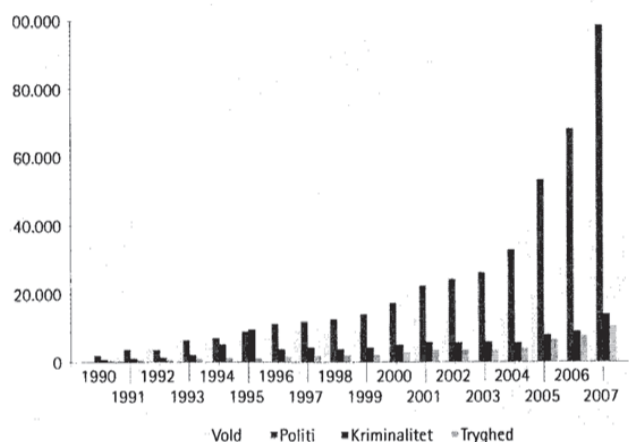
Utryghed

Samtidig er utrygheden voksende i Danmark. Pia Kjærsgaard og hendes spindoktorer har nok fanget stemningen blandt en del af befolkning meget godt ved denne udtalelse i Ekstrabladet: „Jeg erindrings overhovedet ikke, at vi nogensinde følte os utrygge (...) der er sket en forrående udvikling i vores samfund.“

Så det giver vel meget god mening, at politiet skal have flere beføjelser, når nu så mange af os går og er så bange?

Men her bliver vi nødt til at stoppe op og konstatere, at kriminaliteten faktisk har været faldende siden 60'erne. Men mens antallet af anmeldelser har været støt faldende, har eksponeringen af utryghed fra politikere og medier været enormt stigende som grafen viser.

Udviklingen i brugen af forskellige ord i den skrevne presse
(Fra bogen: „I tryksheds navn“ af Mette Volquartz)

Som vi kan se, er der sket en voldsom stigning i eksponering af kriminalitets-relaterede utryghedsord. Det er vel at mærke en stigning, som ikke hænger sammen med den faktiske udvikling i kriminaliteten. Mens politikerne og medier fokuserer på den fiktive utryghed, vokser de reelle problemer for almindelige arbejdere i Foghs og Løkkes Danmark.

Mellem 500-1000 ejendomme vil gå på tvangsaktion om måneden i den nærmeste fremtid (Jyske Vestkysten 28. marts). Tal fra 3F viser, at der allerede nu er 30.500 medlemmer – svarende til næsten 12 procent – som er berørt af ledigheden.

Samtidig er nettet blevet strammet om de arbejdsløse. Og de velfærdsinstitutioner som sygehuse, børnehaver, plejehjem osv. som skulle være sikkerhedsnet for os 'almindelige mennesker' har i lang tid været udsat for nedskæringer og udhuling, imens de private alternativer for de rige begynder at skyde op.

Dette er den usikre sociale virkelighed i 2009. Men i mediernes og politikernes øgede fokus på lov og orden bliver utrygheden og vreden rettet imod 'de kriminelle' og 'de fremmede'. Deres historie har den underliggende præmis, at politiet skal have flere beføjelser og større våben, for at de kan skabe tryghed i samfundet.

Politiet opruster og retsstaten skrider

Mange husker den såkaldte rockerkrig i 90'erne, som politiet brugte til at få flere beføjelser. Dengang var det brug af anonyme vidner, lettere adgang til aflytninger og brug af hemmelige agenter, som blev tilladt.

I konflikten om Ungdomshuset blev de autonome kaldt 'politiets fjender', og man brugte gentagne gange endnu et nyt redskab, nemlig masseanholdelser. Politiet forsøgte ved samme lejlighed at skubbe til grænserne for, hvornår man kan varetægtsfængsle folk.

To af de advokater, som forsvarede sigtede i forbindelse med Ungdomshusurolighederne, Jacob Arrevad og Sysette Vinding Kruse, har i maj 2009 skrevet en kritiske rapport: „De kunne jo bare havde holdt sig væk“. Her forklarer de, hvor-

Foto: Svend Espensen

dan mange af de omkring 800 anholdte bliver sigtet for helt eller delvist opdigtede historier, som politifolk derefter systematisk fremførte i retten, alle med en ordlyd, der var skabt til at få de anholdte varetægtsfængslede. Og forsvarsadvokaterne mistænker politiledelsen for at stå bag disse systematiske løgne.

Sidst, men ikke mindst, så har optakten til Klimatopmødet allerede nu medført brug af endnu et nyt våben, nemlig peberspray. Det skulle ellers kun bruges som erstatning for tjeneste-pistolen.

Seneste skud på stammen har været afsløringen af, at politiet har købt vandkanoner! Og det er tydeligt, at politikorpsets ledelse og flertallet på Christiansborg finder denne udvikling meget nyttig.

Tryghed for hvem?

I skåltaler (og især når vi går i krig) får vi ofte fortalt, hvor demokratisk et land vi er. Vi har ytringsfrihed, lighed for loven og forsamlingsfrihed.

Men erfaringerne fra blokader af arbejdspladser, hvor politiet på baggrund af det såkaldte blokade-cirkulære altid griber ind på arbejdsgivernes side for at sikre arbejdsgiver-

nes mulighed for at bruge skruebrækkere, viser, at politiets rolle er en anden end at sikre disse rettigheder.

Politiets rolle er at stå last og brast med magthaverne og sikre deres fortsatte privilegerede position. Med den seneste udvikling i det danske politi og erfaringerne fra de seneste demonstrationer er det tydeligt, at politiets rolle er at skabe tryghed!

Men det er ikke tryghed for dem, som bruger deres grundlovssikrede ret til at demonstrere, ytre og forsamlings sig – til dem er der risikoen for peberspray og eller en hårde vandstråle fra den nye vandkanon.

Nej – det er tryghed for dem på toppen. Der sendes et signal om, at det er farligt at demonstrere og at åben kritik helst er noget man skal holde sig fra.

Der er dog en positiv slutning, vi kan drage i forbindelse med det forstærkede politi. Når de er parate til at bruge så mange penge på et politi, der er rettet direkte imod demonstranter på gaden, så må det være fordi vore magthavere synes, det er meget ubehageligt, at vi demonstrerer og udfordrer deres herskende logik. – Ja, det er så ubehageligt, at de nærmest bliver utrygge – så det bli'r vi ved med.

Barack Obama:

TIGERENS SMILENDE ANSIGT

Kl. halv otte om morgenen den 3. juni døde et syv måneder gammelt spædbarn på intensivafdelingen på det europæiske hospital i Gazastriben. Hans navn var Zein Ad-Din Mohammed Zu'rob, og han led af en lungeinfektion, der kunne behandles.

Uden det mest elementære udstyr kunne lægerne i Gaza ikke stille noget op. I ugevis søgte barnets forældre om en tilladelse fra israelerne, der gav dem lov til at bringe ham til et hospital i Jerusalem, hvor hans liv ville være reddet. Som så mange andre fortvivlende syge mennesker, der ansøger om disse tilladelser, fik forældrene at vide, at de aldrig havde ansøgt. Selv hvis de var ankommet til grænseovergangen ved Erez med et israelsk dokument i hænderne, er det mest sandsynlige, at de var blevet sendt tilbage, fordi de ikke ville gå med på grænsefunktionærernes krav om, at de til gengæld skulle spionere eller samarbejde på anden måde.

„Er det en uansvarlig overdrivelse,“ spurgte Richard Falk – FN's særlige menneskerettighedsobservatør i de besatte palæstinensiske områder og professor emeritus i international ret ved Princeton University, som også er jøde – „at sidestille behandlingen af palæstinenserne med nazisternes overgreb på jøderne? Det mener jeg ikke.“

Falk beskrev Israels massakre i december og januar på hundredvis af hjælpeløse civile i Gaza, mange af dem børn. Journalister kaldte det en „krig“. Siden da er dagligdagen vendt tilbage til Gaza. De fleste børn er underernærede og syge, og næsten alle har symptomer på psykiske forstyrrelser, såsom grufule mareridt, depression og inkontinens. Der er en lang liste af ting, som Israel ikke tillader i Gaza. Den inkluderer udstyr til at rense de giftige rester fra Israels amerikanske ammunition, der er mistænkt for at være årsag til stigningen i antallet af kræfttilfælde. Legetøj og udstyr til legepladser, såsom rutsjebaner og gynger, tillad-

des heller ikke. Jeg så ruinerne efter et ti-voli, gennemhullet af kugler, som israelske „bosættere“ havde brugt som mål for snigskytter.

At række hånden ud til den muslimske verden

Dagen efter den lille Zu'Rob døde i Gaza, holdt præsident Barack Obama sin „historiske“ tale i Kairo, hvor han „rakte hånden ud til den muslimske verden,“ som BBC rapporterede. „Lige så vel som den ødelægger palæstinensiske familier,“ sagde Obama, „er den fortsatte humanitære krise i Gaza heller ikke til gavn for Israels sikkerhed.“ Det var alt. Drabene på 1300 mennesker i det, der nu er en koncentrationslejr, gjorde sig fortjent til 17 ord, der blev udtrykt som bekymring for mordernes „sikkerhed“. Dette var forståeligt. I løbet af januar-massakren rapporterede journalisten Seymour Hersh, at „Obama-holdet tilkendegav, at det ikke ville gå imod de planlagte leverancer af „intelligente bomber“ og andet højteknologisk krigsmateriel, der allerede strømmede til Israel“ for at blive brugt i Gaza.

Obamas eneste kritik af Israel var, at „USA accepterer ikke legitimiteten af fortsatte israelske bosættelser ... Det er på tide, at disse bosættelser hører op.“ Disse fæstninger på palæstinensisk jord, bemandede af religiøse fanatikere fra Amerika og andre steder, er blevet dømt ulovlige af FN's Sikkerhedsråd og Den Internationale Domstol. Hvad der var bemærkelsesværdigt, var, at Obama ikke nævnte de bosættelser, der allerede gennemhuller de besatte områder og umuliggør en selvstændig palæstinensisk stat, hvad der netop er deres formål.

Obama forlangte, at „mistænksomhedens og splidens cyklus må stoppe.“ Hvert år i mere end en generation har FN opfordret Israel til at stoppe landets ulovlige og voldelige besættelse af post-1967 Palæstina og har stemt for „det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse.“ Hvert år Israels og USA samt én eller to af USA's lydstat i Stillehavet stemt imod; sidste år sluttede Robert Mugabes Zimbabwe sig til dem.

Sådan er den virkelige „cyklus“ i Mellemøsten, som sjældent beskrives som Israels og USA's ubøjelige afvisning af lovens regler: en lov i hvis navn Washingtons vrede nedkaldtes over Saddam Hussein, da han invaderede Kuwait, en lov, som, hvis den blev opretholdt og holdt i hævd, ville sikre fred og sikkerhed for både Palæstina og Israel.

I stedet talte Obama i Kairo, som om hans og tidligere regeringer i Det Hvide Hus var neutrale, nærmest guddommelige, formidlere af fred, frem for at være angriberens grådige støtte og leverandør (sammen med Storbritannien). Denne orwellske mangel på logik vedbliver at være standarden for det, vestlige journalister kalder „Israel-Palæstina-konflikten,“ som stort set aldrig beskrives med hensyn til lov og ret, rigtigt og forkert, retfærdighed og uretfærdighed – Darfur, ja, Zimbabwe, ja, men aldrig Palæstina. Orwells spøgelse rørte på sig igen, da Obama fordømte „voldelige ekstremister i Afghanistan og nu i Pakistan, som er fast besludtede på at dræbe så mange amerikanere, som de overhovedet kan.“ Amerikas invasion og slagteri i disse lande blev ikke nævnt. Også det er guddommeligt.

Blottet for moral

Selvfølgelig sagde Obama ikke, som George W. Bush, at „I er enten med os eller imod os.“ Han smilte sit smil og kom med „mange velklingende og stemningsfulde passager og nogle få citater fra Den Hellige Koran,“ noterede den amerikanske internationale sagfører John Whitebeck. Ud over det kom Obama ikke med nogen forandringer, ingen plan, kun et „forslidt amerikansk mantra blottet for moral, som grundlæggende argumenterer for, at kun de rige, de stærke, undertrykkerne og udøverne af uretfærdighed (især amerikanerne og israelerne) har ret til at bruge vold, mens de fattige, de svage, de undertrykte og ofrene for undertrykkelse må ... underkaste sig deres skæbne og acceptere de krummer, deres overmænd ædelmodigt nedlader sig til at lade falde fra deres bord.“ Og han kom ikke med den mindste anerkendelse af, at verdens mest talrige ofre for terrorisme er folk, der tilhører den muslimske tro – en terrorisme, der har sit udspring i vesten, og ikke vover kalde sig ved sit rette navn.

Med sin „udstrakte hånd“ i Kairo gælder det – lige som med hans „anti-atomvåben“-tale i Berlin samt i det „håb“, han foregøglede ved sin indtrædelse – at denne unge politiker spiller den rolle, han blev indkaldt til at spille. Hans rolle er at sætte et mildt, forførende, endda berømt, ansigt op foran USA's magt, som så fortsat kan forfølge sine strategiske målsætninger, der handler om dominans, uden at tage hensyn til ønskerne hos resten af menneskeheden og vores børns liv og rettigheder.

Bliv medlem af Nej til krig

Nej til krig startede som et åbent samarbejde mellem organisationer og aktivister – som en paraply, der først og fremmest skulle arrangere demonstrationer for de mange forskellige folk, der ville protestere mod krig og besættelse.

På Nej til krigs landskonference i maj 2006 besluttede vi, at det nu også skulle være muligt at blive individuelt medlem. Formålet er at involvere flere i at støtte Nej til krig – aktivt eller blot økonomisk – uanset om

man er medlem af organisationer eller ej.

Nej til krig har lokalgrupper over det meste af landet. De er fortsat selvstændige og beslutter selv deres grundlag og aktiviteter. Nogle har eget kontingent, men de fleste steder er det blot de fremmødte, der beslutter, hvad der skal ske.

Kontingentet er 100 kr. om året – eller 50 kr. hvis man ikke har så mange penge.

Organisationer kan blive medlem for 500 kr. om året – eller 250 kr. hvis man er en mindre organisation.

Man bestemmer selv om man er rig eller fattig, og om man er en mindre eller en større organisation.

www.Nejtilkrig.dk

Giv FREDEN en chance

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår hver anden torsdag kl. 19.00, i Støberiet, Blågårds Plads 3, Nørrebro
Kontakt ISU-kontoret på 35357603 for info om mødetitler.

25. juni: DKP – fra revolutionært parti til folkefront

Se plan for møder i sommerferien på www.socialister.dk.

Email: isu@socialister.dk

ISU-ÅRHUS

Tirsdag 23. juni 2009 kl. 19.30
2. verdenskrig: En kamp for frihed og demokrati? Sted: Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3-5, Århus (mødelokale 2.2)

Tirsdag 7. juli 2009 kl. 19.30
Rapport fra Marxism Festival i London
Sted: Trøjborg Beboerhus, Tordenskjoldsgade 31 o.g.

Tirsdag 21. juli 2009 kl. 19.30
Grønland, socialisme og selvstændighed
Sted: Trøjborg Beboerhus

Tirsdag 4. august 2009 kl. 19.30
Fagbevægelsens rolle og socialisters forhold til den. Sted: Trøjborg Beboerhus,

Tirsdag 18. august 2009 kl. 19.30

Retspolitik: Hvordan ser socialister på lov, ret og straf. Sted: Trøjborg Beboerhus,

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

ISU-ODENSE

ISU møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense kl. 17.00
De finder sted tirsdage kl. 19-21.30 i lige uger.

Check også www.socialister.dk eller ring til Jens på 24268023.

Vi er ved at planlægge en sommerstudiekreds og vi vil også være på gaden.

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Modstand.org

Bøger til antikapitalister & socialister

Her står
ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Meld dig ind i ISU

Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksberg C, tlf: 35 35 76 03

Socialistisk Arbejderavis

KLIMATOPMØDE FOR FOLKET

Spidserne fra de multinationale koncerner har fået lov til at sætte dagsordenen på hele to store klimatopmøder i foråret – bakket op af Anders Fogh, Lars Løkke og Connie Hedegaard.

Men heldigvis arbejdes der hårdt på at sætte en anden dagsorden. Der er mange initiativer i gang frem mod topmødet i december.

12. december-initiativet arbejder på at samle til en bred, fælles demonstration 12. december – lørdagen midt under topmødet.

Vi har talt med Jørn Andersen fra Klimabevægelsen, som er med til at forberede demonstrationen.

– *Hvad vil I med demonstrationen?*

Først og fremmest vil vi sende et klart signal om, at der er akut behov for reelle klimaløsninger, og at det haster. Og så er det vigtigt, at løsningerne skal være både socialt og globalt retfærdige.

– *Kan topmødet ikke selv finde ud af det?*

Det er der ikke meget, der tyder på. Selvfølgelig er der miljøorganisationer og repræsentanter for de fattige lande i „det globale Syd“, som vil den vej.

Men de får bare meget lidt at skulle have sagt på topmødet til december. Tingene bliver afgjort af de store lande og af de multinationale selskaber, som har hundredvis af lobbyister på topmødet.

De to parter vil gøre alt for at sikre, at der ikke bliver lavet bindende aftaler, at der ikke bliver stillet konkrete krav om CO₂-reduktion i de rige lande selv. Og at de rige lande – hvad enten det er USA eller EU – slipper så billigt som muligt, selv når klima-katastrofen skal afværges i de fattige lande.

De vil sikkert sætte lidt højere mål end sidst, og USA vil måske også komme med denne gang. Men det betyder ikke nødvendigvis reelle reduktioner i de rige lande.

Reelle CO₂-reduktioner

– *Er det ikke lige meget, hvorhenne der reduceres, bare det sker?*

I princippet jo. Men det er de rige lande, der udleder langt hovedparten af alle drivhusgasser – i kraftværker, biler, fly, industrien, landbruget osv. Så længe man ikke snakker om store, reelle reduktioner i de rige lande, så har man samtidig sagt, at der kun skal reduceres ganske lidt.

Vi skal globalt set reducere med 65-70 pct. De fattige landes andel er måske 10-15 pct. Jo længere, man udskyder at reducere i de rige lande, jo mere sikker er man på, at vi får en alvorlig klima-katastrofe.

De rige lande bør sætte som mål at reducere 90-95 pct. inden 2050 og 50 pct. inden 2020 – det er altså om kun 10 år. I Danmark er ikke foregået nogen som helst reel reduktion, selv om det er over 10 år siden, Danmark underskrev Kyoto-protokollen.

– *Er det ikke allerede for sent?*

Nogle af skaderne er allerede sket. Den

indlandsis og de bjergtoppe, hvor isen er smeltet, bliver fx ikke gendannet. Så vi skal betydeligt ned under det CO₂-niveau, vi har i dag.

Men det bliver hurtigt meget værre. Jo mere CO₂, der udledes, jo større er risikoen for enorme oversvømmelser, fx i hele Sydøstasien. Det vil fjerne livsgrundlaget for hundredvis af millioner af mennesker. Eller for tørke i Afrika, som gør sulten endnu værre for millioner.

Så jo, Bjørn Lomborg og Anders Fogh og deres internationale venner har sikret, at vi allerede er langt bagud. Men det understreger kun, hvor meget det haster.

– *Det lyder svært?*

I virkeligheden er det ganske enkelt: Vi skal bare stoppe med at bruge kul, olie og gas i kraftværkerne og i stedet bruge vedvarende energi. Vi skal gøre produktionen langt mere energi-effektiv. Vi skal gøre landbruget økologisk og sørge for, at der er billig – helst gratis – og effektiv kollektiv trafik.

Lyder det svært? (griner)

Folkelig opbakning

– *Kan I få resten af befolkningen med på det?*

Ja, det er jeg overbevist om. Så snart man stopper med at snakke om, at det hele er den enkeltes individuelle ansvar, og i stedet tackler det som et samfundsproblem, så tror jeg, alle kan se fornuften.

For det første, så vil det blive langt dyrere at lade være – eller vente – med at gøre noget.

For det andet, så er der jo en masse bonus-effekter. Prøv at forestille dig en by uden stinkende biler – vi vil få et langt bedre miljø uden disse fossile brændstoffer.

– *Tilbage til demonstrationen – hvordan kommer det til at foregå?*

Endnu er det kun rammerne, der er på plads. Men vores mål er at samle alle, som ønsker seriøse klimaløsninger, til en fælles demonstration.

Der kommer jo til at foregå en masse op til og under topmødet – mange organisationer har deres egne projekter. Men demonstrationen er for alle – ikke kun dem, der i forvejen interesserer sig for miljø og klima.

Vi har allerede nogle fagforeninger, som er interesserede – men vi vil have mange flere med. Det samme med uddannelsesorganisationer, beboerforeninger, pensi-

onistklubber, sportsklubber. Vi har endda kirkelige organisationer.

I det hele taget ønsker vi en så stor og mangfoldig demonstration som muligt, så vi bliver rigtigt mange tusinder, som sender et fælles signal om, at vi mener det her alvorligt.

– *Kan man tage børn med?*

Absolut. Når jeg siger, den er for alle, så mener jeg alle – om man er pensionist eller barn, har hanekam eller slips.

Vi regner med at starte et sted i det centrale København og derfra går vi ud til Bella Centeret. Så det er 6-7 km – det svarer vel til en god lørdags-skovtur.

Stor demonstration

– *Tror I på, at demonstrationen bliver stor?*

Jeg tror på, at den kan blive rigtigt stor. Dels kommer der flere tusinde fra internationale miljø- og klimaorganisationer, fagforeninger osv. til København i forbindelse med topmødet.

Klimabevægelser i bl.a. Sverige, Storbritannien, Belgien og Frankrig er allerede i gang med at arrangere fælles transport til København.

Men forhåbentlig kommer der 10-20-50 gange så mange fra København og resten af Danmark. Men det kræver naturligvis, at vi får mange involveret i at være med til at mobilisere.

– *Hvordan kan man blive involveret?*

Lige nu arbejder vi hårdt på at få organisationer til at bakke op om demonstrationen. Så hvis du vil være med til at sikre en bred demonstration, så spørg din fagforening, uddannelsesorganisation osv. om de har meldt sig på som anbefalere.

Men så snart sommerferien er ovre, håber vi på, at vi kan få mange folk på gaden for at opreklamere 12. december – og de mange andre aktiviteter, der foregår op til topmødet.

Jeg håber på, at vi kan etablere lokale klima-initiativer, som både kan mobilisere og rejse debatten i rigtigt mange små og store byer – og bydele i Storkøbenhavn.

Hvis bare nogle få går i gang i en by, en bydel, en skole eller arbejdsplads, så tror jeg, at mange flere gerne vil være med, når det er noget man kan gøre i sit lokalområde.

Vi vil så sørge for, at der kommer løbesedler, plakater og andet materiale, som man kan bruge. Eller skaffe oplægsholdere, hvis man vil holde et informations- eller debatmøde.

– *Hvem styrer alt dette?*

Hele forberedelsesarbejdet er åbent for alle. Vi har indtil nu holdt 3 stormøder, og vi regner med at holde stormøder ca. en gang om måneden frem til topmødet.

..... Læs mere på
www.12dec09.dk